SKAUTŲ AIDAS

1956 m. gruodžio mėn. Nr. 12

SKAUTŲ AIDAS

Lietuvių skautų ir skaučių laikraštis ● Oficialusis Pasaulio Lietuvių Skautų Sąjungos organas ● Leidžia PLSS Tarybos Pirmija ● Leidimą tvarko LSB Vadija ● Vyr. redaktorius **v.s. Stp. Kairys** ● Seserijos redaktorė **s. O. Gailiūnaitė** ● Brolijos redaktorius **s. Č. Senkevičius** ● Dailininkas **s.v.v.sl. A. Muliolis** ● Adresas: Stp. Kairys, 9 Sidford Court, Toronto 9, Ont. ● Administracija: **ps. L. Eimantas,** 310 Emery St., London, Ont., Canada ● Prenumerata metams $3.00, pusei metų $1.50 ● Smulkūs skelbimėliai iki 20 žodžių $1.00 ● Spausdina FOTO-LITH spaustuvė, 1002 College St., Toronto, Ont., Canada, Tel. LE. 2-2259.

Lithuanian Boy — and Girl Scout periodical. Editor Stp. Kairys, 9 Sidford Court, Toronto 9, Ont., Canada.

Šio nr. viršelyje nuotrauka
jūr. ps. B. Mažeikienės

Kiekvienas skautas įsigyja ir skaito "SKAUTYBĘ BERNIUKAMS". Užsakymus siųsti: H. Stepaitis, 111 High - Park Ave., Toronto 9, Ont.

Tarybos nariui v.s. Pranui Karaliui ir Poniai, mirus jų sūnui MYKOLUI-ARVYDUI, nuoširdžiausią užuojautą reiškia

LSS Pirmija ir Taryba

LSB Skautų Vyčių Skyriaus vedėją v.s. Praną Karalių ir Ponią, netekusius savo mylimo sūnaus MYKOLO-ARVYDO, giliai užjaučia

LSB Vadija

"SKAUTŲ AIDO" SKAITYTOJAMS/OMS, BENDRADARBIAMS/ĖMS IR RĖMĖJAMS/OMS

Nuo 1957 metų sausio mėn. 1 d. pasitraukdamas iš "Sk. A." vyr. redaktoriaus pareigų, reiškiu padėką visiems mano bendradarbiams ir visai didžiajai "Sk. A." skaitytojų bei rėmėjų šeimai už gražų bendradarbiavimą ir paramą per visus šešis darbo metus.

Naujajam redakciniam kolektyvui, kurį sudaro v.s. Česlovas Senkevičius, jūrų s. Brumo Stundžia (abu mano nuoširdūs ir ilgalaikiai bendradarbiai) ir s. Ona Gailiūnaitė, linkiu geriausios sekmės ir našaus darbo.

"Sk. Aidas" stengėsi būti lyg strėlė, rodanti tikrąjį idealistinį kelią Lietuviškai Skautijai už Tėvynės sienų, stengėsi ugdyti lietuvių berniukuose ir mergaitėse kilnią riterių dvasią, meilę Dievui ir Tėvynei.

Šiuo keliu linkiu naujajam kolektyvui drąsiai ir ištvermingai nešti "Sk. A." vėliavą, kad tie, kurie ją seka, augtų gerais mūsų mielosios Lietuvos vaikais.

Mano ypatinga padėka priklauso buv. LSB Vyriausiam Skautininkui ir dabartiniam LSS Tarybos Pirmininkui v.s. Vytautui Čepui, kuris mane prieš 6 metus paskatino imtis "Sk. A." redagavimo darbo ir nuolat patarimais, ypač sunkesniais momentais, padėdavo.

Tegu auga, stiprėja ir gražėja mūsų mielasis "Skautų Aidas"!

Budėkime!

Jūsų **v.s. Stepas Kairys**

v.s. Praną Karalių ir Ponią jų didžio skausmo dienose, netekus savo mylimo sūnaus MYKOLO-ARVYDO, kartu liūdėdami užjaučiame

"Skautų Aidas"

Mielojo mūsų brolio ps. Felikso Mockaus TĖVELIUI Lietuvoje mirus, nuoširdžiai užjaučia

Perkūno sk. vyčių būrelis

Mylimai žmonai ir mamytei,
LIUDVIKAI ČERNIAUSKIENEI
tragiškai žuvus jos vyrui **Juozui Černiauskui,** sesėms **Irenai** ir **Rožei** ir sūnui **Sauliui** reiškia gilią užuojautą ir kartu liūdi

BALTIJOS TUNTAS

1957 M. "SKAUTŲ AIDO"
VAJAUS PABAIGA
ne balandžio 1 d., bet **kovo 1 d.**
Paskubėkim!

SKAUTŲ AIDAS

1956 m. gruodžio mėn., Nr. 12

Dar vienos Kūčios ir dar vieni Nauji Metai ne savoje žemėje. Kaip ir pats Kūdikėlio Jėzaus užgimimas Šventosios Šeimos kelionėje iš namų.

Bepiga skraidyti šauniam lakūnui gražiais orais po ramias padanges. Kas kita — per audras ir debesis.

Bepiga ir laikraščiui bujoti prie savų namų židinio. Kas kita — be jų.

Jei Skautų Aidas svečioj, bet svetingoje žemėje ėjo iš mėnesio į mėnesį nedejuodamas, bet viltį ir ryžtą nešdamas į mūsų skiltis ir draugoves, į sueigas ir stovyklas, garbė jam ir garbė visai Lietuvių Skautų Sąjungai.

Sveikinkime jo vyr. redaktorių Stepą Kairį, per 6 metus atvedusį Skautų Aidą iki Naujų Metų slenksčio tokį puošnų ir siųskime naujamečių linkėjimų Česlovui Senkevičiui ,kuris vairuos tolyn mūsų brangųjį laikraštį — ryšį pasklidusiems skautams ir skautėms.

Pirmijos vardu v.s. V. Cepas

Tarybos Pirmininkas

Štai, ir vėl šv. Kalėdos ir Naujieji 1957 Metai čia pat. Šia proga priimkite mano ir Seserijos Vadijos bent trumpą Kūdikėlio Jėzaus šventėse sveikinimą ir geriausius linkėjimus Naujuosiuose 1957 Metuose.

Ateinantieji metai pareikalaus iš mūsų didelio ir kruopštaus darbo.

Tikiu, kad Jūs kaip iki šiol, taip ir toliau būsite mielos ir darbščios. Stengsitės bendromis jėgomis dar aukščiau pakelti skautišką lygį vienetuose ir dar kaitriau įžiebti savo širdyse Dievo, Tėvynės ir Artimo meilės žiburėlį.

v.s. O. Daužvienė

Vyriausioji Skautininkė

Šv. Kalėdų ir Naujųjų 1957 Metų proga priimkite mano ir visos LSB Vadijos nuoširdžius sveikinimus ir linkėjimus.

Tegu kalėdiškos ramybės ir geros valios dvasia lydi mūsų skilčių, būrelių, valčių, draugovių, laivų ir tuntų / vietininkijų darbą.

Senuosius metus praeitin palydėdami, junkimės susikaupime ir maldoje, dėkodami Gamtos Tvėrėjui už globą ir drauge prašydami Jo palaimos 1957 metų žygiams.

Sekmės ir ištvermės!

v.s. S. Kairys

Vyriausiasis Skautininkas

Kalėdinė ramybė

Alfa Sušinskas

PIRMOSIOS KALĖDOS

"Atsitiko, kad, juodviem tenai esant, atėjo jai metas gimdyti; ir ji pagimdė pirmagimį savo sūnų, suvystė jį vystiklais ir paguldė jį prakarte, nes jiems nebuvo vietos užeigoje.

Toje pačioje šalyje buvo piemenų, kurie budėjo ir sergėjo per naktį savo bandą. Štai Viešpaties angelas atsistojo prie jų, ir Dievo skaistumas apšvietė juos. Jie labai nusigando; bet angelas jiems tarė: Nebijokite! Nes štai aš skelbiu jums didelį džiaugsmą, kurs bus visai tautai, kad šiandien jums gimė Dovido mieste Išganytojas, kurs yra Kristus, Viešpats... Ūmai atsirado prie angelo daugybė dangiškosios kariuomenės, kurie garbino Dievą ir sakė: Garbė Dievui aukštybėje ir žemėje ramybė geros valios žmonėms!" (Luk. 2,6-14).

Tokiais žodžiais evangelistas Lukas vaizduoja Išganytojo atėjimą į šią žemę ir aprašo įspūdžius pirmųjų Kalėdų proga.

KRISTUS — KALĖDŲ CENTRAS

Kalėdos yra grynai religinė šventė. Šitaip sakyti, atrodo, yra lyg vaikiška: kas gi to nežino?.. Tiesa, žinoti visi žino, bet ne visi nori pripažinti Kūdikėliui Jėzui deramą vietą kalėdiniame gyvenime. Kai kas Kalėdų praktika, papročiais ir tikslais net visai išstumia Dieviškąjį Kūdikėlį iš Jo gimimo minėjimo: neretai ir daug kur pats Kalėdų minėjimas neprisimena Minimojo... Nekartą Kalėdų prasmė yra sumedžiaginama, ir pačios Kalėdos yra paverčiamos socialine dovanų ir susitikimų proga...

— Turėjau puikias Kalėdas: dovanų gavau naują automobilį...

— Aš praėjusių Kalėdų niekuomet neužmiršiu: mano vyrelis man nupirko labai brangius kailinius...

Ir taip neretai kaikurie krikščionys Kalėdų prasmę matuoja gautų dovanų ir susilauktų svečių matu. Šitoks Kalėdų supratimas yra pagoniškas: šitaip galvojantieji apvaikšto Kalėdas be Kristaus. Niekas protingas nesipriešina dovanoms ir įvairioms iškilmėms Kalėdų proga. Tik jos neturi pasidaryti kalėdinis centras: jos neturi sumažinti ar net ir visai išstumti religinės prasmės.

Kalėdinį gyvenimą turi gaubti religinė dvasia. Ji yra krikščionio džiaugsmas Kūdikėlio Jėzaus gimimu, krikščionio meilė Išganytojui ir jo padėka Viešpačiui už gailestingumą žmonijai.

DIEVO GARBĖ IR ŠIRDIES RAMYBĖ

Religinė Kalėdų dvasia duoda žmogui kalėdinę širdies ramybę, kuri yra tikroji žmogaus laimė. Kalėdinė dvasia remiasi žmogaus meile, nuolankumu ir atsidavimu Dievui. Turėdamas šitokią dvasinę būseną, žmogus visomis jėgomis rūpinasi Dievo garbe. Ir juo daugiau jis tuo rūpinasi, juo daugiau jis susilaukia vidinės ramybės.

Nors Kalėdas švenčiame tik vieną kartą per metus, tačiau pati kalėdinė dvasia nėra sezoninė: ji turi būti nuolatinė dvasinė krikščionio būsena.

Ir širdies ramybė, kylanti iš kalėdinės dvasios, trunka tol, kol žmogus yra vienybėje su Viešpačiu.

Kalėdinė širdies ramybė nėra žmogaus neveiklumas; ji nėra nė dvasinis snaudulys... Priešingai: kalėdinė ramybė yra šventa žmogaus kova dėl Dievo garbės — dėl visko ,kas yra teisinga, šventa ir tobula.

Dievo garbė ir vidinė žmogaus ramybė yra labai tampriai tarp savęs susijusios.

Jei žmogus galėdamas nesirūpina Dievo garbe, jis nesusilaukia tikros vidinės ramybės. O jei jis dar ir kovoja

PABĖGIMAS

Nors Poviliukas buvo gimęs Kanadoje, bet lietuviškai kalbėjo visai be priekaišto, ir tėveliai juo buvo labai patenkinti. Jis gerai mokėsi vietinėje mokykloje ir lankė IV lietuvių šeštadieninės mokyklos skyrių. "Simano Daukanto" draugovės draugininkas ir Bebrų skilties skiltininkas taip pat buvo Poviliuku patenkinti: jis buvo punktualus ir sumanus skautas.

Mokslo metams sekmingai pasibaigus, tėvelis Poviliukui nupirko gražų dviratį. Poviliukas greitai išmoko važinėti; kai tik turėjo nors truputį laiko, visur važiavo tik dviračiu. Bet mieste, kur tiek daug automobilių, dviračiu važinėti nesaugu. Bet Poviliukas visai nekreipė į tai dėmesio, o, be to, važinėjo labai greitai. Gavo kelis įspėjimus iš tėvelio ir pagaliau net policininkas Poviliuką buvo prigriebęs. Gerai, kad viskas pasibaigė, sakytume, laimingai: Poviliukas turėjo sumokėti vieną dolerį, ir policininkas, Poviliukui labai prašant, pažadėjo apie tai nieko nesakyti tėveliams.

Praėjo kelios dienos. Poviliukas buvo daug atsargesnis, bet kartais jam norėjos, kaip vėjui nušvilpti ant savo dviračio ir visai pamiršti... apie įspėjimus. Pagaliau Poviliukas tarėsi radęs išeitį: jis pamatė, kad kiti berniukai dviračiais važinėja šaligatviu. Čia galėjai lėkti greičiau: automobilių nebaisu. Tik kartais, o tai vėl bėda, šaligatvyje būna mažų vaikų, ir jie nenori Poviliukui duoti kelio, nors jau iš tolo jiems skambinama.

Vieną vakarą, jau temstant, Poviliukas šoko ant savo dviračio ir nudūmė šaligatviu. Važiuoti buvo smagu: vėsus vakaras, ir šaligatvis visai tuščias. Taigi, Poviliukas spaudė. Tik staiga, greičiau negu galima buvo susiorientuoti, Poviliukas į kažką atsimušė ir vos pats negriuvo. Norėjo sustoti, bet pamatęs, kad suvažinėjo vaiką, kuris, matyt, staiga į šaligatvį iššoko, nestojo, o greitai nudūmė tolyn — pabėgo. Apsukęs didelį ratą, grįžo namo visai kita gatve ir, pastatęs dviratį į sandėlį, tyliai įslinko virtuvėn. Mama kažką virė. Poviliukas atsisėdo į tamsesnį kampą, bet mama tuoj pastebėjo, kad su juo bus kažkas atsitikę. Bet Poviliukas, net kelis sykius klausiamas, vis tą patį atsakydavo:

— Ne, mamyt, man nieko neatsitiko.

Pagaliau mama paliko jį ramybėje, nors širdy jautė nerimą.

— Gal tu sergi? — vėl patylėjus paklausė mama.

— Ne, mamyt, aš sveikas, — išstenėjo Poviliukas ir, daugiau nieko nepasakęs, rankomis užsidengė veidą ir nusisuko į šalį.

Mama tuoj priėjo ir atplėšė Poviliuko rankas. Jo akys buvo pilnos ašarų.

— Poviliuk, kas atsitiko? Sakyk! Kodėl tu verki? Gal važiuodamas griuvai

New Yorko vilkiukai tvarkosi

Nuotr. R. Kezio

---

su Dievo garbe, tuo jis sugriauna savo širdies ramybę ir susilaukia visokios nepalaimos.

Kalėdinė širdies ramybė yra tikroji žmogaus palaima žemėje. Ji yra lyg amžinosios laimės atspindys šiame gyvenime.

Tačiau kalėdinė ramybė neateina į žmogaus širdį savaime: žmogus turi ją išsikovoti savo gerais darbais ir savo tikėjimu į Dieviškąjį Kūdikėlį Jėzų.

"Garbė Dievui aukštybėje ir žemėje ramybė geros valios žmonėms".

ir užsigavai?

— Ne, mamyt...

— Tai ko verki, lyg būtų kažkas baisaus atsitikę?

Matyt žodis "baisaus" labai paveikė Poviliuką ir jis pravirko balsu.

— Dieve mano, kas yra, Poviliuk? — jau tikrai susirūpinusi klausė mama.

— Mamyt, tikrai baisu: aš šaligatvyje suvažinėjau vaiką ir... pabėgau, — pro verksmus ir neaiškiai kalbėjo Poviliukas.

— Suvažinėjai vaiką! Kur, kieno vaiką? — stebėjosi mama.

Tuo tarpu pro duris įėjo tėvelis ir sustojo pamatęs tokią sceną.

— A-a, tai mama įkrėtė Poviliukui į kailį už per greitą važinėjimą. Taip ir reikia tiems, kurie be reikalo taip skuba — bandė juokauti tėvelis.

— Tėvai, reikalas daug rimtesnis: Poviliukas šaligatvyje suvažinėjo vaiką ir... pabėgo.

— Suvažinėjo ir pabėgo! Tai jau nusikaltimai, o paskutinis daug sunkesnis. Poviliuk, kada tai atsitiko? — griežtu balsu paklausė tėvelis.

— Gal prieš kokį pusvalandį, tėveli, — tyliai pasakė užklaustasis.

— Paduok man, motin, lemputę, o tu nusikaltėli, einam, parodyk, man, kur tą vaiką suvažinėjai? Taip negalim! Ir kas tai matė: suvažinėjo ir pabėgo, — jau visai piktai kalbėjo tėvelis.

Poviliuko širdis labai drebėjo, kai su tėveliu ėjo šaligatviu. Tėvelis tvirtai laikė Poviliuko ranką, nors šis visai nesirengė ištrūkti ar bėgti. Priėjo vietą, kuri, Poviliukui atrodė, buvo ta, kur vaiką suvažinėjo. Tačiau šaligatvyje nebuvo nieko, jokios žymės. Tėvelis apsidairė ir nieko nesakęs žengė namo link, kuris buvo prieš juos. Paskambino durų varpelį. Languose nebuvo šviesos ir niekas neatėjo atidaryti durų, nors tėvelis dar kartą skambino.

— Einam namo, — ištarė tėvelis, — aš ateisiu vėliau. Gal šie žmonės jau bus grįžę. Matyt, jie vaiką bus nuvežę pas gydytoją ar į ligoninę.

Parėję namo, jie rado verkiančią mamą; ji pro ašaras pasakojo:

— Ką tik per radiją pranešė, kad kažkas šaligatvyje suvažinėjo vaiką. Tėvai jį nuvežę pas gydytoją. Policija spėja, kad tai padaręs koks nors paauglys, važinėjęs dviračiu. Jei kas tą įvykį yra matęs, prašomas tuoj ateiti į policiją ir nusakyti, kaip pabėgęs nusikaltėlis atrodo. Matai, Poviliuk, ką tu padarei! Dieve mano, ko aš susilaukiau, — jau balsu ėmė raudoti mama.

— Jei jau reikalai tokie, tai aš einu į policiją. Vėliau nueisiu pas tuos žmones: reiks apmokėti gydytojui už vaiko gydymą, — pasakė tėvelis.

— Ne, tėveli, tu į policiją neik, — tyliai, bet ryžtingai ištarė Poviliukas.

— Ką? Neiti? — nustebo tėvelis. — Reiškia reikia nuslėpti nusikaltimą! Sakyk, kodėl, mano vaike?

— Todėl, tėveli, neik, kad aš pats einu.

— Tai einam abu. Tu, motin, pasistenk nurimti. Pabandysim reikalus sutvarkyti. Poviliukas nusikalto, bet jis pats niekeno neverčiamas eina nusikaltimo atpirkti. Aš jam padėsiu...

s. Letas

Čikagos stovykloje Nuotr. R. Račiūno

MIELI JAUNESNIEJI BROLIAI IR SESĖS,

Jūs jau pasiryžote būti skautais. Pasirinkę šį gražų gyvenimo kelią, pasistenkite juo ir eiti. Bet stenkitės būti gerais skautais. Geras gi skautas-tė yra tas, kuris vadovaujasi ir pildo skautų obalsį: Dievui, Tėvynei ir Artimui; geležinį įstatą: Skautas sąžningai atlieka visas savo pareigas; ir pasižadėjimą: Kasdien atlikti gerą darbelį.

Visas priderantis skautui elgesys yra išdėstytas skautų įstatuose ir įsakymuose. Juos gi reikia ne vien išmokti, bet įsisąmoninti, tai yra, suprasti visu savo protu — kaip, pavyzdžiui suprantate sunkų uždavinį, ir mylėti visa savo širdimi — kaip mylite artimą jums asmenį.

Aš jums paruošiau keletą apsakymėlių iš gyvenimo. Skaitydami juos, prisiminkite mūsų įstatus ir įsakymus, pritaikykite gyvenimo pavyzdėlį ir pamąstykite. Tuo būdu, jūs, gal būt, dar labiau suprasite ir pamilsite mūsų parinktąjį skautybės kelią.

Budėkime!

M. Lekniutė

ŽVAIGŽDĖTĄ VAKARĄ

Marytė Lekniutė, Detroit.

Kūčių dieną pamačiau Kristiną, bėgiojančią savo kieme. Tai buvo mūsų naujųjų kaimynų duktė, maža mergaitė su rudais plaukais ir šlakuotu veideliu.

O susipažinome mes taip paprastai. Sykį, vasaros vakare, sėdėdama mūsų sodely aš grojau akordeonu liūdną liaudies melodiją. Kristina perlipo tvorelę ir nedrąsiai prislinko prie manęs. Kai maloniai pakalbinau, padrąsėjo ir priėjo visai arti. Užsimezgė pasikalbėjimas. Kristina klausinėjo apie akordeoną. Jos klausimai buvo tikslūs ir protingi pagal jos amžių. Ji man patiko. Tur būt, patikau ir aš, nes kiekvieną sykį sutikusi, mačiau jos plačiai besišypsantį veidelį.

Štai, ir dabar norėdama padaryti jai džiaugsmą, paruošiau mažytę Kalėdų dovanėlę.

— Čia yra kaž kas tau, — sakiau pa-

Ir nusmuko pakalnėn . . . Iš Argentinos skautų spektaklio "Šienapiūtė" — Atsisveikinimas
Nuotr. A. Cibavičiaus

duodama jai ryšulėlį.

— Ar tai Kalėdų Senis atnešė? — šypsojosi ji.

— Gal būt, o tu tiki Kalėdų Seniais?

— Ne, tai juokingai apsirengę vyrai, — papurtė ji galvą. Man norėjosi truputį pajuokauti, todėl pasakiau:

— Taip, bet Kalėdų Seniai renka žinias apie vaikus, todėl jie užeina pas kaimynus. Juk kaimynai kartais mato daugiau negu mamytės.

Staiga Kristinos veidelis išsitempė. Ji nesijuokė ir atrodė labai susirūpinusi.

— Ar tu žinai, kas sudaužė flamingą? — susijaudinusi paklausė ji. Kai aš tylėjau, pradėjo pašnibždomis skubėdama pasakoti.

Ten prie kampinio namo vasarą ant žolyno stovėjo flaminga. Ji metė sviedinį ir perdaužė jos plonas kojas. Ji labai išsigando. Senoji ponia tokia pikta. Pagriebusi savo sviedinį, ji greitai pasislėpė, iš tolo stebėdama, kas bus. Netrukus išėjo senoji ponia ir pamatė nulaužtą flamingą. Kaip tik gatvėje pasitaikė kaimynų Petras. Ponia užpuolė jį dėl statulėlės, o tas nemokėjo išsiteisinti. Jis gi toks lepšis, jo net į mokyklą nepriėmė. Paskui Kristina girdėjo, kaip ponia skundėsi Petro tėvui ir prašė užmokėti už flamingą. O vakare tėvas išlupo Petrą. Ji aiškiai girdėjo, kaip jis graudžiai verkė. Tuo viskas ir pasibaigė. Tačiau Kristina negalėjo užmiršti šito įvykio. Dažnai, kai ji atsigula miegoti, prisimena, kaip verkė Petras, ir tada ji taip pat verkia.

— Sako, kad Petras serga, o gal tai nuo mušimo? — klausiamai pakėlė ji į mane akis.

— Nemanau, kad tėvas galėtų jį taip mušti. Be to, girdėjau, kad Petras nesveikas nuo pat mažens, — nuraminau ją. — Bet kodėl tu niekam nepasakei savo kaltės, tau būtų daug lengviau. Na, pavyzdžiui, mamai, — paklausiau.

Kristinos veidas krūptelėjo, atrodė ji tuoj pravirks. Nuleidusi akis, ji tyliai lyg dusdama atsakė:

— Mamai, ne, negaliu! Aš bijau jos pikto žvilgsnio, — ir dar tyliau ji pasakė, juk ji nėra mano mama, ji svetima. Mano mama gyvena kažkur kitame mieste.

Aš tylėjau, aš buvau perblokšta. Pažinau Kristinos motiną tik kaip labai elegantiškai apsirengusią kaimynę.

Vargšė mergaitė. Ji tokia vieniša su savo sielvartu.

— Ar tu žinai, kas yra Kalėdos?

— Kalėdos yra didelė šventė, mes turėsim daug svečių, ir aš gausiu dovanų.

Oželis. Iš Argentinos skautų spektaklio "Šienapiūtė" Nuotr. A. Cibavičiaus

Aš pasodinau ją šalia savęs ir papasakojau apie Kūdikėlio Jėzaus gimimą plačiai ir vaizdžiai. Kristina atidžiai klausė.

— Mažasis Dievulis nori, kad vaikai augtų geri, — kalbėjau aš jai. — Tu matai, jeigu kas nors meluoja arba neprisipažįsta, visuomet kenčia kitas. Jeigu tu meluosi, tu būsi bloga mergaitė. Istorija apie flamingą baigta. Užmiršk ją. Jeigu sutiksi Petrą, pasistenk būti jam labai gera ir tuo atlyginsi jam padarytą skriaudą. O kai pamatysi vakare žvaigždutę, atsimink mano žodžius ir prižadėk gimusiam Kūdikėliui niekados nemeluoti.

Vakare, kai baltasis stalas laukė mūsų šeimos tradicinei Kūčių vakarienei, priėjau prie lango pamatyti šviesią žvaigždutę. Gatvėje stovėjo daugybė automobilių. Kaimynų namas žėrėjo šviesomis. Ten ruošėsi švenčių puotai. Aitrios langų šviesos draikė mano ramų nusiteikimą. Perėjau į kitą namo galą, iš kur netrukdoma galėjau žvilgterėti į dangų. Sutemusiam skliaute žibėjo švelnutės žvaigždutės...

Staiga mano dėmesį patraukė maža tamsi figūrėlė kaimynų darže. Tai buvo Kristina. Su atversta galvute ji stovėjo prie apsnigto krūmo.

Ji pasižadėjo.

Žiemos naktį

Tokią tylią žiemos naktį
Tavęs niekas nesulaiko,
Stipriai verčia širdį plakti,
Lūpos šypsosi, lyg vaiko.
Tokią naktį žvaigždės krenta,
Ir tyla... tyla aplinkui,
Tokią tylią naktį šventą
Liūdesys seniu sulinko.
Žvaigždės šoka, lyg suktinį,
O širdy tyla šventoji,
Taip ramu, ramu krūtinėj,
Žvaigždės jau mėnuliui moja.
Ir taip gera tokią naktį
Paklajoti, brist per sniegą,
Liepti širdžiai stipriai plakti,
Liepti jai pabust iš miego.
O paskiau, žvaigždutėm krintant,
Pralinksmėti, nusijuokti,
Ir džiaugsmingai dienai švintant,
Žiemos naktį pasivogti.

V. N.

Dieve, kas per vaizdai. Rodos, bėk lankomis... Iš Argentinos skautų spektaklio "Šienapiūtė". Sesė N. Jablonskytė ir broliai A. ir V. Rastauskai. Nuotr. A. Cibavičiaus

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO

PAŽINKIME GYVIUS IŠ JŲ KOJŲ

RANKOS IR KOJOS

Kiekvienas mūsų turi dvi kojas ir dvi rankas, sunertas sąnariais per kelius ir čiurnius, alkūnes ir riešus. Jei jos nebūtų sunertos, negalėtume jomis naudotis. Rankos visai kitaip atrodo, kaip kojos, nes ir jų paskirtis kitokia: kojos pritaikytos vaikščioti, rankos — daiktams imti ir laikyti ir dirbti.

RANKOS, KURIOMIS LIPAMA Į MEDŽIUS

Berniukai ir net mergaitės žino, kad rankos labai naudingos lipant į medį. Tuo būdu aiškėja, kodėl žvėrys, gyveną medžiuose, turi rankas, o kiti, gyveną žemėje, jų neturi. Šunys, arkliai, zuikiai ir lapės neturi rankų, bet naudojasi keturiomis kojomis, nes jiems tenka vaikščioti, bėgti ir šokti.

Bezdžionė, mėgstanti laikytis medžiuose, turi "keturias rankas". Priešakinės rankos visiškai panašios į mūsų ir net užpakalinės taip gerai pritaikytos savo užduočiai, kad beveik nesiskiria nuo priešakinių. Ne be pagrindo ji priklauso geriausiųjų laipiotojų giminei!

Daugelio bezdžionių rankos turi keturis pirštus ir nykštį ir taip pat, kaip mūsų rankos, tinka maistui laikyti ir kitiems panašiems tikslams. Bet kai kurios bezdžionės turi tokį trumpą ir menką nykštį, kad juo beveik visai negali naudotis. Yra bezdžionių, panašių į didelius vorus, neș jų ilgos kojos ir uodegos toli atsikiša lipant į medžius. Savo keturiais ilgais pirštais šios bezdžionės įkimba į medžių šakas ir linguodamos lipa pirmyn, laisvai naudodamosios savo rankomis.

NIEKUOMET NEVĖLU UŽSIPRENUMERUOTI "SK. AIDĄ". GERIAU VĖLIAU NEGU NIEKADA!

KOALA IR OPOSUMAS

Ne vien tik bezdžionės gyvena medžiuose, bet niekas nemoka taip gražiai suptis, kaip jos. Kiti žvėrys pasitenkina tuo, kad įlipa į medį ir bėga jo šakomis. Todėl jų užpakalinės kojos labiau panašios į rankas, kaip priešakinės. Tokias "rankiškas" kojas galite pastebėti Afrikos koalose, kurios primena mums meškiuką vaikams žaisti.

Mūsų krašte galime pastebėti voverę ir miegapelę sėdint ant kulšelių ir laikant riešutą priešakinėmis kojelėmis, kurios toli gražu nėra panašios į bezdžionių ir kitų panašių žvėrių rankas.

Visi šie žvėreliai turi šiltus kailiukus. Nė vienas iš jų neturi žvynų arba spyglių (kaip ežys) ir nė vienas nėra plėšrus. Jie visi stengiasi išsigelbėti nuo plėšriųjų žvėrių, gyvendami medžiuose ir lipdami į juos, atsidūrę pavojuje žemėje.

TVIRTAKOJIS TARSIUS

Dar vienas kailinuotas žvėrelis, mokąs nepaprastai gerai laipioti, yra tarsius. Jūs atmenat, kad jau kalbėjome apie jo dideles apskritas akis. Jo užpakalinės kojos labai ilgos, iš ko galime spėti, kad jis šokinėja tarp šakų, gaudydamas vabzdžius ir kitus mažus padarėlius. Tarsius retai kada slysta arba krinta, nes jo kojų pirštų galuose yra čiulptukai, kuriais jis prilimpa prie medžių žievės.

Tokius pat čiulptukus turi driežai ir varlės. Kelios varlių rūšys gyvena medžiuose, kibdamos prie lapų ir žievės savo savotiškais čiulptukais.

Kai kurie gekonai — driežų giminės — gaudo vabzdžius ne tik medžiuose, bet ir sienose ir kitose panašiose vietose, prie kurių jie prikimba savo čiulptukais. Kiti gekonai, gyveną žemėje, neturi tokių čiulptukų, nes jie jiems nereikalingi.

Ne visi gyveną medžiuose driežai turi čiulptukų. Chameleonas, pvz., jų neturi ir lėtai laipioja medžiais, kabindamas į šakas savo savotiškomis kojomis. Jų kojos padalintos į dvi dali ir panašios į žnyples. Jie laikosi jomis panašiai, kaip papūgos ir geniai, kurių du kojų pirštai atsukti į užpakalį ir du į priekį.

JIE NETUPI MEDŽIUOSE

Papūgos ir geniai tupi medžiuose, bet iš jų nagų galime drąsiai spėti, kad jie moka laipioti. Nelaipiojančių paukščių kojos kitokios: trys pirštai atsukti į

priešakį ir tik vienas į užpakalį. Tokie paukščiai ilsisi tupėdami, bet minta žemėje. Užpakalinis pirštas būna ilgas, lygus priešakiniams pirštams ir panašus į nykštį. Kurapkos ir panašūs paukščiai turi labai mažą ir trumpą nykštį, iš ko lengvai galima padaryti atitinkamų išvadų.

Vaikščioti užpakalinis pirštas nereikalingas, o greitai bėgti du pirštai dar geresni už tris, ką įrodo greitakojis strausas.

KAS YRA KOJA?

Kai kurie iš jūsų klaus, kaip atskirti, ar ką mes vadiname kojomis, yra ištiesų kojos ar tiktai kojų pirštai. Daugelis žmonių įsivaizduoja, kad koja (pėda) yra tas, kuo vaikščiojama žemėje, kaip pvz., žmonių kojos. Bet įsivaizduokite, kad išmoktume vaikščioti pirštų galais; ar sakytume, kad kulnis nebėra mūsų kojos dalis? Šis klausimas labai įdomus ir padeda mums suprasti kai kuriuos svarbius dalykus apie paukščių ir žvėrių kojas.

Mes jau žinome, kad kojos ir rankos sujungtos per du sąnarius — per kelią ir per čiurnį ir per alkūnę ir per riešą. Dalis užčiurnio yra vadinama koja (pėda) ir dalis už riešo — ranka.

ŽVĖRYS ANT PIRŠTŲ GALŲ

Pažiūrėkime į barsuko (obšro) ir lokio arba šuns ir vilko koją. Iš piešinių aiškiai matyti, kad barsuko koja visa stovi žemėje, bet šuns koja pakelta ir tiktai pirštai liečia žemę. Tokių (šunų, vilkų) žvėrių kojos, taip sakant, daug ilgesnės ir padeda jiems greitai bėgti. Įsigilinę į piešinius suprasite, kaip tai vyksta.

G.

Drambliai ir raganosiai Kenijoje

lordas **R. Baden-Powellis** iš Kenijos.

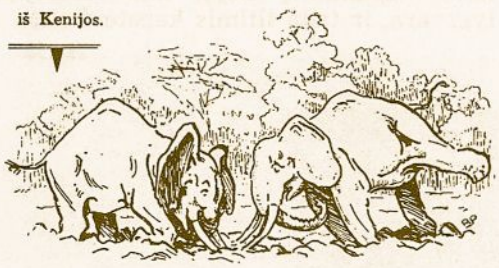

Drambliai mėgsta vaikščioti džiunglėse, trypdami medžius ir laužydami sausas šakas savo didelėmis kojomis arba draskydami straubliais šakas virš savo galvų ir keldami nepaprastai daug triukšmo. Bet kartais jie eina visiškai tyliai, nenulaužydami nė vienos šakelės.

Kartą nakti sėdėjau žvalgybos būdelėje, stebėdamas raganosius ir klausydamas, kaip aplink bastosi drambliai. Po kiek laiko jie nutrepsėjo miegoti, o paskui nukrypavo ir raganosiai. Net ir varlės sumigo, ir miške buvo visai tylu ir ramu.

Buvo antra valanda ryto. Jau buvau pradėjęs galvoti apie miegą, bet miško grožis ir pilnas ramybės vaizdas šviesioje mėnesienoje neleido man sumerkti akių.

Staiga pro šakas pastebėjau apačioj savęs baltą švystelėjimą ir po keletos sekundžių didelė, sunki dramblio figūra išlindo iš tankumyno. Dramblio iltys žibėjo mėnulio spinduliuose; jis ėjo iškilmingai ir didingai, nekeldamas nė mažiausio garso. Buvo beveik klaiku, žiūrint į aukštą, juodą pavidalą, kuris judėjo taip tyliai, lyg būtų paveikslas kino ekrane.

Prieš keletą dienų du jauni triukšmingi drambliai buvo sugalvoję šeiminkauti kavos plantacijoj, netoli mūsų kaimo. Jie taip sujaukė visą vietą, kad

Plaustas daug baimės stovyklos viršininkui įvarės . . . "Laisvoji Tėvynė" Ąžuolyne
Nuotr. V. Bacevičiaus

plantatorius nusiuntė skubotą žinią girininkui, kad tas atvyktų.

Jei čia yra kviečiamas girininkas, tai yra tas pat, lyg pakviestume policininką, kai gangsteriai plėšia namus. Vietoje policininko lazdelės, girininkas nešasi šautuvą. Jis padarė galą drambliams ir tam įvykiui.

Nušautas dramblys yra blogas tuo, kad jis yra labai didelis ir negali būti palaidotas ar sudegintas.

Vieną kartą mačiau negyvą dramblį Afganistane, tai buvo prieš penkeris metus, bet aš dar dabar jaučiu dramblio kvapą savo šnervėse! Jis buvo sudribęs ant kelio, ir mes turėjom apeiti ratu jį geroku atstumu pavėjui!

Laimė, čia, Kenijoje, čiabuviai apsidžiaugė, galėsią gauti didelę atsargą šviežios mėsos, o ką jie neįveikė užbaigti, tą labai greitai suvartojo šakalai ir hienos.

Paskutinę naktį sėdėdamas sargybos būdelėje, stebėjau dvi dramblių bandas; kiekvienoj buvo apie tuziną dramblių. Labai sunku buvo suskaičiuoti antrąją kaimenę, nes joje buvo daug motinų ir jauniklių dramblių — ir tie sutvėrimai buvo taip pasislėpę tarp savo didelių mamų, kad niekaip negalėjau matyti jų visų iš karto..

Drambliai čia atėjo todėl, kad žemėje buvo daug druskos. Jie labai mėgsta druską ir, norėdami jos gauti, jie gali nueiti kažkur. Man atrodė labai juokinga, kaip jie klaupėsi ant kelių, iltimis arė žemę ir paskui pasigardžiuodami gromuliavo druską, lyg šokoladą.

Dar daugiau juoko man sukėlė vienas senas dramblys, kuris, tur būt, turėjo reumatizmą kelyje. Kasdamas žemę, jis negalėjo atsiklaupti, bet iškeldavo užpakalinę koją, kad išlaikytų lygsvarą, ir tada iltimis kapstė žemę.

A. B.

Mielo saulėtas stovyklos dienas "Pilėnuose" prisiminti
Nuotr. R. Kezio

TRYS UGNIES PUODAI

(Indijos pasaka). Lilian Cox.

— Ar jūs tikrai turite tęsti savo kelionę šiandien, ponai? — paklausė užeigos savininkas trijų piligrimų, sustojusių pas jį nakvynei.

—Paklausykit, kaip vėjas lauke kaukia. Jis pučia tiesiai iš ledo laukų, aukščiausių tų didelių kalnų viršūnių, ir jo kvėpavimas yra šaltas kaip mirtis.

Iš lentynos jis paėmė tris metalinius puodus ar vazas ir nunešė juos prie židinio, kur medžio anglys degė žėrinčia ugnimi. Sustodamas prie židinio, jis įdėjo anglių į kiekvieną iš tų trijų puodų, suvyniojo juos į storą vilnonio audeklo ir kilimo gabalą ir padavė juos tiems trims piligrimams.

— Jei turite tęsti savo kelionę į šv. vietas ir jei, ponai, pasiektumėte savo kelionės galą, — tarė jis rimtai, — saugokite tai, kaip saugojat savo gyvybes.

Trys keliauninkai padėkojo užeigos savininkui, paėmė kiekvienas savo brangų puodą su karštomis anglimis ir išvyko.

Užeigos savininkas sugriuvusioje akmeninėje lūšnoje, kurioje tie trys keleiviai sustojo antrai nakčiai, buvo labai malonus. Beveik sušalę, nakčiai užėjus, jie buvo dėkingi, pasiekę tą prieglaudą. Jie judino sustingusius pirštus ir storas vilnones skareles šilumoje ir staiga išsigando šlamėjimo ir dejavimo kitoje tamsios pirkelės kertėje.

— Esu piligrimas ir tikėjausi, kad mano vaikas, mano žmona ir aš būsime saugūs tarp šitų sienų. Ėjau pasirinkti skiedrų nuo nugenėtų medžių, kad galėtume pasišildyti prie ugnies. Bet sutikau didelį lokį ir bėgau, kad apsaugočiau savo žmoną ir vaiką nuo jo užpuolimo. Užsklęsdamas duris, numečiau savo malkų naštą. Paskui jas vėl paėmiau, bet pasirodė, kad aš bėgdamas pamečiau degtukų dėžutę, kuria būčiau uždegęs mūsų ugnį. Ar turite degtukų, ponai? Mes žuvame iš šalčio, aš, mano žmona ir vaikas.

— Mes neturime degtukų dėžutės, — greitai tarė trečiasis keleivis. Savo širdyje jis buvo patenkintas tamsuma, kuri trukdė vyrui matyti įsuptus puodus su anglimis. "Gaila, mes neturime atliekamo jam", galvojo jis, bet tai buvo viskas.

Tada pirmasis keleivis linksmai tarė:

— Netrukus jūs pasišildysite savo sustingusias rankas prie liepsnos, aš pažadu jums. Leisite man paimti jūsų naštą prie durų. Taip, čia ji yra. Sudėsiu žabus ant šito židinio akmens, taip;

(nukelta į 21 psl.)

Clevelando sk. akademikai namie knygas paliko . . .
Nuotr. V. Bacevičiaus

(tąsa iš nr. 10)

"Viską galima bus labai lengvai sutvarkyti," atsakė rusas ir tada pridėjo: "Žinai, aš gerbiu tą anglą. Jis yra luošas, bet net nemirktelėjo Kropotkino tardomas. Gaila, kad jis turi mirti."

"Taip." Stuartas negalėjo nieko daugiau pasakyti ir jis tuojau su Juhani paliko stovyklą.

"Fui, tas cigaras", tarė Juhani nutolus nuo stovyklos. "Jo skonis buvo biauresnis negu per ilgai palaikytos džiovintos žuvies."

"Pilnai sutinku," tarė Stuartas, "aš bijojau, kad staiga nesusirgčiau. Kiekvieną kartą, kai traukiau dūmą, man sukosi galva. Tegul tai bus tau gera pamoka, Juhani — niekuomet nerūkyk."

"Aš niekuomet nerūkysiu," tarė Juhani. "Kai buvau daug jaunesnis, visuomet svajodavau būti vyresniu, kad galėčiau prisijungti prie vyrų apie ugnį ir rūkyti pypkę... bet dabar esu nuo to išgydytas."

Jie nusijuokė ir pasijuto geriau. Po dvidešimties minučių jie susitiko su Paavo ir Mikko. Paavo džiūgavo.

"Aš manau, kad bus labai lengva, Stuartai," jis tarė. "Elektros stotis visai nėra stotis. Elektra yra gaminama dviejų didelių motorų, kurie varo generatorius."

"O kiek ten sargybinių? paklausė Stuartas.

"Nė vieno," Paavo vos galėjo save suvaldyti. "Lyg jie būtų tūkstančius mylių nuo karo lauko. Yra du mechanikai, kurie aplink krapštosi, ir viskas. Matomai jie negalvoja, kad kas nors gali bandyti jiems trukdyti. Aš nežinau, kaip sunaikinti generatorius... bet žinau vieną, jei tie du milžiniški benzino motorai bus sugadinti, rusai nebeturės elektros ilgam laikui. Aš lažinuos, jog šioje pusėje sienos nėra kitų dviejų tokių motorų, kurie būtų taip dideli ir galingi."

Stuartas palingavo galva.

"Gerai. Jei tu manai, jog gali sustabdyti tuos motorus, kad jų ir nesudaužydamas, mes galime vykdyti savo planus. Mes dar valandą palauksime duodami laiko belaisviams pasiruošti. Po valandos aš grįšiu į stovyklą. Aš pasakiau komendantui, kad atvyksiu dar kartą tardyti savo tėvo."

Pusę brangios poilsio valandos jie praleido planuodami. Uostui aptemus, laimė vaidins svarbų vaidmenį įvykiuose, kurie tuojau seks.

Praėjus valandai, keturi draugai paspaudė vienas kitam rankas. Jie jautė, kad po labai trumpo laiko Liinahamari vyks baisūs dalykai ir kad jie gali nebesusitikti. Buvo, aišku, ir galimybė, kad jie visi žus kovoje.

"Mes nepraleidome labai daug laiko kartu, kaip Vaiduoklių skiltis," tarė Stuartas, "bet mes įdėjome savo mažą bendrų pastangų dalį padėdami Suomijai. Šia proga noriu jums trims padėkoti už draugiškumą man ir mano tėvui.

Mes pirmą kartą susitikome, kaip pasaulinės skautų brolijos nariai. Aš tik gailiuosi, kad mes negalėjome tęsti darbo toliaus, kaip taikos skautai. Jei... jei mes nebepasimatysim, gero vėjo!"

"Gero vėjo, Stuartai." Paavo balsas truputį sudrebėjo. "Aš esu tau skolingas; tu buvai tikras mano draugas ir šiame kare parodei koks didelis suomis tu būtum buvęs, jei nebūtum gimęs Anglijoje. Tegul Dievas tave lydi."

"Ačiū, Paavo."

Mikko nieko nepratarė, kas buvo neįprasta, bet jo rankos spaudimas aiškiai pasakė Stuartui, ką šis tvirtas lapis galvojo.

Juhani viską apvainikavo.

"Stuartai, ar nepakartotume visi kartu skautų įžodžio? Gali būti, jog tai bus paskutinis kartas."

Stuartas paėmė Juhani kairę ranką, Mikko paėmė Paavo ir jie sustojo mažu keturkampiu, sukryžiuotomis rankomis. Kiekvienas pakėlė dešinę ranką skautiškai saliutuodamas. Šiame tamsiame kampe jie atnaujino skautų įžodį.. Juhani ir Mikko kalbėjo lapių kalba, Paavo suomiškai, o Stuartas angliškai.

"Brangindamas savo garbę, aš pasižadu visomis jėgomis tarnauti Dievui ir Tėvynei, padėti artimui ir vykdyti skautų įstatus."

Skautai išsiskyrė. Paavo ir Mikko nuskubėjo prie generatoriaus, kuris teikė elektrą Liinahamari, o Stuartas ir Juhani dalyvauti išsiveržime iš belaisvių stovyklos, kuris turėjo prasidėti šviesoms užgesus.

Buvo pusė dešimtos. Dešimtą valandą vakaro, jei viskas eisis gerai, Vaiduoklių skiltis vėl smogs Raudonajai Rusijai.

"MIRTIES BATALIJONAS"

Be dešimties minučių dešimtą Stuartas ir Juhani vėl atsirado trobelėje, kurioje buvo apgyvendinti ponas Aštonas ir Matti Wuolijoki. Stovyklos komendantas buvo drauge su jais ir plepėjo apie karą. Jie visi laukė, kol bus atvesti tie du suomių belaisviai, kurie dalyvavo pirmajame tardyme.

"Suomiai gauna pagelbos iš užsienio," tarė rusas vėl išsitraukdamas savo cigarų dėžę. Dideliam Stuarto ir Juhani pasitenkinimui ši kartą dėžutė nebuvo ištiesta OGPU vyrams. "Švedija padeda, ir aš girdėjau gandą, jog Prancūzija su Anglija planuoja siųsti lėktuvų ir amunicijos. Šis karas taip greit nesibaigs, kaip kad mūsų generolai galvojo."

"Manau, kad jūs teisingai galvojate," tarė Stuartas. "Kaip sekasi mūsų kariuomenei prie Salmiajarvi?"

Rusas patraukė pečiais.

"Na, žinoma, buvo visai suprantama, kad suomiams iš pradžių seksis. Jiems daug padeda krašto pažinimas ir ta prakeikta tamsa, kuri trukdo mūsų vyrams. Jei... aha, štai atvedami jūsų vyrai."

Atsidarė durys, įėjo rusų kareivis, atsaliutavo ir atraportavo, kad abu karo belaisviai jau už durų. Jam buvo įsakyta juos įvesti, ir po minutės abu vyrai buvo viduje.

"Šviesos gali užgesti kiekvieną sekundę", tarė Stuartas, kalbėdamas kaip galima griežčiau, kad rusų komendantui sudarytų vaizdą, jog jis įpykęs. "Kas atsitiko su kitais vyrais? Ar jie pasinaudos šia proga?"

Spėjame pasaulio šalis. Los Angeles.

"Taip. Tuo metu kai šviesos užges jie... aah!"

Elektros šviesa staiga pradėjo nykti. Komendantas nustebęs pažiūrėjo, atidarė duris ir pažvelgė į aukštas vielines užtvaras. Jos iš lengvo grimzdo gilion tamson.

"Po velnių, kas dabar atsitiko?" sumaurojo komendantas ir, grįždamas į kambarį, kuriame jau buvo visiškai tamsu, tarė: "Aš užrakinsiu duris, kad kas nors neatsitiktų su mano belaisviais. Ar norite su jais pasilikti?

"Aš pasiliksiu," tarė Stuartas ir, staiga išsitraukęs savo automatą, įrėmė jį į komendanto krutinę. Šnabždėdamas, kad būtų didesnis įspūdis, jis pridėjo: "Ir tu taip pat pasiliksi, komendante. Tai pistoletas... ir jis užtaisytas."

Komendantas sudrebėjo.

Su daina. Los Angeles.

"Kas... ką tai reiškia?" jis silpnai suvapaliojo. "Kas tu esi?"

Stuartas tyliai nusijuokė.

"Ar esi girdėjęs apie Vaiduoklių skiltį?"

Garsas, kuris pasigirdo, išreiškė netikėjimą ir baimę. Lyg pritrenktas jis šnabždėdamas pakartojo paskutinius Stuarto žodžius.

"Vaiduoklių skiltis!"

"Taip, Vaiduoklių skiltis," tarė tvirtai Stuartas, "ir aš atėjau išlaisvinti tavo pasmerktųjų belaisvių. Jei tu klausysi mūsų įsakymų, tu... aha, laikykis." Tai buvo reagavimas į šūvį, kuris pertraukė nejaukią tylą, užstojusią užgesus šviesoms.

"Klausyk, komandante," tęsė Stuartas. "Įsakyk savo sargybiniams tuojau ateiti į vidų. Šauk juos po vieną. Mums reikalingi jų ginklai".

"Bet...!" Ir rusas nustojo kvėpavęs, kai Stuarto pistoleto vamzdis bakstelėjo jam į krūtinę. Drebančiu balsu jis pašaukė vieną sargybinių. Vyras įėjo. Ir tuo metu, kai jis žengė per slenkstį, abu suomiai, kurie jau buvo pasirengę, griebė jį į glėbį. Kova tesėsi vos pusę minutės. Antrasis sargybinis, kuris stovėjo savo poste, šūktelėjo klausdamas gal kas netvarkoje.

Dar kartą automatas įtikinančiai įsirėmė į komendanto krūtinę.

"Pasakyk jam, kad viskas yra taip, kaip turi būti," Stuartas įsakė, ir jo įsakymas buvo įvykdytas. Ruso švokštimas ant grindų rodė, jog jis buvo prismaugtas iki sąmonės netekimo. Jo šautuvas ir amunicijos diržas atsidūrė suomių rankose.

Tuojau buvo pašauktas į vidų ir antrasis sargybinis. Vyras įėjo labai atsargiai. Jis buvo susirūpinęs, nes buvo išgirdęs kažkokius garsus sklidusius iš trobelės, ir įžengė į vidų taip tyliai, jog suomiai nespėjo pasiruošti puolimui.

Jo balsas, per metrą nuo Stuarto alkūnės, išgąsdino Stuartą.

"Ar atnešti lempą, drauge? Aš manau ten... aaah!" Šautuvo buožės smūgis jį partiesė ant žemės.

"O dabar kas toliau, ponas Aštone?" paklausė triumfuodamas vienas iš suomių, vardu Skarpa. "Mūsų vyrai klauso įsakymų. Jie prasimuš į Parkino ir ten lauks. Ką mes darom?"

"Na, jei jūs esate pasiryžę man padėti," tarė Stuartas, "mano tėvas yra nu-

silpęs. Jis turi būti išgabentas ant stovyklinės lovelės. Matti taip pat yra luošas."

"Gerai. Bus ši rusiška kiaulė mums dar naudinga, ar reikėtų jam stuktelti į pakaušį?"

"Jis galės nešti vieną lovutės galą," atsakė Stuartas. "Ar tu gerai pažįsti šią apylinkę, Skarpa?"

"Kaipgi tėvas gali nepažinti savo vienintelio sūnaus?" paklausė suomis. "Aš gimiau ir užaugau čia pajūryje. Ar įsakysite jums vadovauti?"

"Jei tu sutinki."

Stovyklinė lovelė, ant kurios gulėjo ponas Aštonas, buvo išnešta laukan. Naktis dabar buvo ištisas triukšmas. Pirmieji šūviai, kuriuos sargybiniai paleido į belaisvius kopiančius per vielų užtvaras, skubiai sukvietė priešo vyrus iš miestelio.

Pora motorinių rogių pravažiavo išilgai vakarinės stovyklos pusės, ir jų lempos apšvietė visą tą pusę. Suomiai gavo pulti kiton pusėn. Netikėta tamsa užtiko rusus snaudžiančius, ir uoste buvo tikra makalynė. Niekas nežinojo, kas darosi. Kai kurie laukė suomių oro puolimo ir pasislėpė slėptuvėse. Karininkai pasiuntė vyrus sužinoti, kas atsitiko elektros stotyje. Pasiuntiniai surado abu mechanikus tvirtai surištus, o abu benzino motorai buvo laikinai sugadinti. Paduodamieji vamzdžiai buvo sudaužyti, vielos ištraukytos. Liinahamari buvo kuriam laikui užtemdytas, nežiūrint ar tai rusams patiko ar ne.

Belaisviai bėgo grupelėmis po šešis

Priešas jau netoli. Los Angeles

Skautiškoji "kavalerija". Los Angeles.

pagal iš anksto nustatytą planą. Aplenkdami stovyklą, kurioje, nesant komendanto, buvo didelis sąmyšis, suomiai drąsiai įžengė į miestą. Vienintelės šviesos buvo ant motorinių rogių. O jų buvo palyginant, ne daug.

Pilnai suprasdami savo sunkią padėtį, suomiai buvo pasiryžę žūtbūtinei kovai. Prasidėjo beatodairinė ginklų medžioklė.

Sargybiniai buvo nuginkluoti. Tamsoje vyko negailestinga kova vyro prieš vyrą. Didelis suomių skaičius žuvo, kol jiems pasisekė prasimušti, bet mieste liko daug didesnis skaičius nukautų rusų. Ir kiekvieno kritusio ruso ginklai buvo paimami.

Liinahamario uostas matė tą naktį daug baisių dalykų. Ir nežiūrint, kad rusai buvo skaitlingesni, jų padėtis laikinai buvo blogesnė. Praėjo kokia penkiolika ar daugiau minučių, kol štabas patyrė apie belaisvių išsilaužimą, bet tuo metu jau keturi šimtai suomių buvo išsilaisvinę. Štabui nebuvo laiko apsupti miestą. Stuarto sumanymas, nors ir lėmė nevienam suomiui mirtį, buvo tikrai pasisekęs.

Kai keturi šimtai pasiryžusių vyrų kopė per vielų užtvaras, Stuartas turėjo savų didelių rūpesčių. Jo žinioje buvo trys asmenys: belaisvis ir du sužeistieji. Ponas Aštonas ir Matti turėjo būti nešami.

"Tu turi motorine roges!" tarė Stuartas bakstelėdamas komendantui į šonkaulius.

"Taip... Ne!" tarė rusas.

"Aš priimsiu pirmąjį atsakymą kaip

Jaun. sesės stovykloje Putname
Nuotr. A. Matonio

teisingą," tęsė tyliai Stuartas. "Tuojau mane nuvesk į garažą.

"Aš atsisakau."

"Aš suskaičiuoisu iki trijų ir, jei tu nepakeisi savo nusistatymo, nušausiu vietoje." Stuartas būtų tai įvykdęs, bet jis drauge ir meldėsi, kad rusas sutiktų. Mintis, jog gali tekti nušauti šį vyrą, jam buvo labai nemaloni.

"Aš tave nuvesiu!" atsakė komendantas nelaukdamas, kol Stuartas pradės skaičiuoti. Jis rodė kelią per tamsą. Stuartas buvo prie pat jo šono, automato vamzdį kietai įrėmęs į šonkaulius.

Pro pagrindinius vartus, kurie dabar buvo atdari, pro pusę tuzino kareivių, kurie pradžioje sustabdė, bet tuojau kaukštelėjo kulnimis išgirdę savo komendanto balsą, ir taip žemyn keliu, kur stovėjo mūrinis pastatas... Tai buvo komendanto namas ir prie jo garažas.

Stuarto širdis daužėsi. Laimė vis dar jį lydėjo. Jei rusas būtų rizikavęs, jei jis būtų nors šūktelėjęs, žaidimas būtų buvęs baigtas. Nuolatinis automato vamzdžio spaudimas į šonkaulius privertė komendantą paklusti. Kaip ir kiekvienas paprastas žmogus, jis nenorėjo mirti, ir nors jo belaisviai buvo laikomi labai svarbiais, jie buvo jam labai mažos vertės palyginus su jo paties gyvybe.

Garaže uždarius duris, Stuartas uždegė degtuką. Jis iškėlė jį aukštai ir prie tos menkos šviesos pažiūrėjo į baisią mašiną, kuri buvo rusų atsakymas į apledėjusius ir sniego užverstus kelius. Šios motorinės rogės buvo garantuotos nuo betkokio įklimpimo. Jos galėjo šliaužti be jokio vargo per pusnis, ledo plyšius ir per visokias kitokias kliūtis.

"Uždek lempas."

Rusas paklausė ir po poros minučių užvedė motorą. Stuartas pradžioje bijojo, kad motoras gali neužsivesti. Starteris kaukė, urzgė, bet pagaliau motoras sukosėjo, spiovė ir užsivedė.

Garažo durys buvo atidarytos. Stuartas atsisėdo šalia komendanto ir vėl įrėmė automatą jam į šonkaulius.

"Važiuok į stovyklą prie trobelės, kur laukia mūsų draguai."

Lyg pasidavęs bet kokiam likimui, rusas paklausė. Prie kalėjimo vartų būrys kareivių buvo padidėjęs. Deglas apšvietė sėdinčiuosius. Žodis iš komendanto, ir šautuvai buvo nuleisti.

Po dviejų minučių motorinės rogės privažiavo prie mažo namelio, šalia kurio gulėjo Stuarto tėvas ir Matti.

Juhani ir abu suomiai laukė. Suomiai nesugaišo nė vienos brangios minutės. Jie jau buvo apsirengę uniformomis paimtomis iš sargybinių.

Stovyklinė lovelė buvo įkelta į motorines roges, ir Stuartas buvo patenkintas, kad visi tilpo. Ponas Aštonas buvo apklotas kailiais, o Matti, apsivyniojęs savo pataline, susirangė gale. Juhani su abiem suomiais atsistojo ant laiptelių prie rogių durų. Suomiai laikė savo šautuvus užmautais durtuvais taip, kaip daro visi sargybiniai, kurie lydi svarbius belaisvius.

"Kvaila drąsa turėtų mus išgelbėti, Stuartai," tarė tėvas, ir jo nuotaika pradžiugino Stuartą. "Aš niekad netikėjau, kad tu sugebėsi. Dabar tik galiu su-

Skyrių veda jūrų s. B. Stundžia, 89 Glenlake Ave., Toronto, Ont., Canada

DRĄSUSIS JŪRŲ PLĖŠIKAS

pagal Patrick Pringle

Beveik iki dvidešimtojo amžiaus prekybą jūrų keliuose sekė juoda vėliava. Plėšikavimas ant vandens, turbūt, atsirado tada, kai žmonės išmoko statytis plaustus, valtis ir laivus.

Istorija mini finikiečių, graikų ir romėnų piratus. Ypač gyva buvo piratų veikla viduriniais amžiais, o tolimuose rytuose dar ir šiais laikais pasitaiko, kad laivai būna apiplėšiami.

Niekas daugiau nebetiki, jog piratai buvo savo rūšies didvyriai: drąsūs, pasiryžę ir malonaus būdo vyrai — tam nėra jokių įrodymų. Tai nebuvo jokie romantiški nuotykių ir turtų ieškotojai, bet paprasti nusikaltėliai.

Kadangi vakarų tautoms geriausiai žinoma apie piratų gadynę viduriniais amžiais, tai prie tų laikų jūros plėšikų ir apsistosime.

Trys lemiami faktoriai skatino piraterijos augimą. Pirma tai atradimas naujų žemių, antra — tarptautinė politika ir trečia — ginklavimas bendrovių prekinių laivų, vadinamų "privatyriais", kurie galėjo gaudyti priešų laivus.

Kitaip sakant, daugelį jūrininkų masino iš Amerikos ispanų plukdomi turtai, o nuolatiniai Anglijos ir Ispanijos karai teikdavo tam daug puikių progų. Įvedimas ginkluotų prekinių laivų buvo puiki galimybė įgulai užgriebti laivą. Prekiniai laivai tai ne karinis — beto privatyriai nedaug kuo skyrėsi nuo

---

prasti, kodėl tas tipelis Kropotkinas taip norėjo tave pačiupti."

"Niekai, tėti, mums tik sekėsi. Laikykitės, mes pajudėsim."

Stovyklos komendantas vėl važiavo vartų pusėn. Šį kartą niekas nieko neklausė, nes ryški lempų šviesa išsklaidė bet kokį įtarimą.

Jie važiavo žemyn link miesto pralenkdami būrius skubiai bėgančių kareivių. Kai kada deglai būdavo pasukami į roges, bet ginkluotų kareivių vaizdas, kiekvienam matomų rusų kareivių, buvo pats geriausias slaptažodis. Liinahamari buvo lyg apverstas avilys ir vadovybė dar nebuvo pradėjus šios košės tvarkyti.

Kai miestas galu gale buvo apsuptas, paukšteliai jau buvo išskridę. Motorinės rogės burzgėjo Parkino pusėn.

Stuartas ramiau atsikvėpė. Jis tiesiog norėjo šaukti iš džiaugsmo. Jis juk išgelbėjo savo tėvą iš tikros mirties. Jis išgelbėjo Matti ir taip pat padėjo pabėgti šimtams suomių belaisvių.

Viskas atrodė taip paprasta. Staiga jis nusijuokė. Pasisukęs į susiraukusį rusą vairavusį roges, jis tarė:

"Mes jau beveik pasinaudojom tavo patarnavimais, drauguži, bet aš dar noriu tavęs paprašyti paskutinio patarnavimo."

Rusas tylėjo. Jis manė, kad su juo baigta. Kaip komendantas, jis buvo labai griežtas savo belaisviams, ir du suomiai, kurie važiavo ant laiptelių, buvo iš tų, kurie nukentėjo dėl jo žiaurumo.

(Bus daugiau)

Verčia **R. Mieželis**

Iliustruoja **A. Muliolis**

Vokietijos sesės Olandijos skaučių stovykloje

piratų.

Sunki būdavo jūrininkų tarnyba. Menkas uždarbis, pavojingas darbas, prastas maistas ir nepaprasta drausmė daugelį atgrasindavo nuo darbo karo ar prekybos laivuose.

Kapitonas galėjo elgtis su jūrininkais kaip jam patiko. Galėjo mirtinai užplakti, galėjo pertraukti vandenyje per kylį, tai yra laivo apačią, galėjo už pasipriešinimą nukirsti dešinę ranką. Jei po karo kurį laiką būdavo taika, tai nemažai jūrininkų tapdavo bedarbiais. Praktiškai gi plėšikavimo jie išmokdavo iš privatyrių. Jei privatyrio pelnas eidavo bendrovei ir tik dalis karaliui, tai iš piratavimo gautą grobį dalindavosi visa įgula. Iš karo laivų dezertyrai dažniausiai atsirasdavo piratų eilėse.

Pasitaikydavo, kad piratai pagrobę laivą, kokį nors specialistą jėga pasilaikydavo ir priversdavo jiems dirbti. Be reikalo piratai nemėgdavo kautis ir ypač vengdavo sutikti karo laivą. Bet tais laikais karo laivai neturėdavo pakankamai įgulų, be to, jų kovingumas buvo menkas, o karininkai žiūrėdavo kaip iš šalies uždirbti. Iš piratų turėjo naudos karalius, įvairūs vietovių gubernatoriai, įvairūs pareigūnai ir vertelgos. Tad vietoje to, kad būtų persekiojami, dažnai būdavo globojami, arba į jų veiklą būdavo žiūrima pro pirštus. Taigi su truputį didesne rizika, piratas galėjo uždirbti daugiau vienoje sėkmingoje kelionėje, negu per visą gyvenimą, būdamas sąžiningu ir paklusniu jūrininku. Kol buvo tokios sąlygos, tol dažnas neatsispirdavo pagundoms ir pasirašydavo sutartį.

Piratų laivas priklausydavo visai įgulai, o kapitonas būdavo renkamas. Jis turėdavo neribotą galią kautynių metu vejantis laivą arba esant vejamam. Už tai jis gaudavo truputį didesnę grobio dalį. Kad kapitonas nepasidarytų visagaliu, įgula išsirinkdavo "kvartermesterį", kuris būdavo tartum įgulos patikėtinis ir jos teisių gynėjas. Jo žinioje būdavo visas grobis, jo pardavimas, smulkių bausmių vykdymas ir esami belaisviai. Ir pats kapitonas be jo sutikimo nieko negalėjo daryti. Tuo būdu įgula per "kvartermesterį" kontroliavo kapitoną. Bet kautynių metu "kvartermesteris" kaip ir visa įgula besąlyginiai klausė kapitono.

Kaip ir visiems laivams, taip ir piratams reikėjo turėti atramos taškus — uostus, kur galėtų papildyti reikiamas atsargas, įgulas ir parduoti grobį. Kadangi tais laikais didžiausi laivininkystės keliai buvo tarp V. Indijos ir Europos, tai ir piratai susirado sau prieglaudą V. Indijos skaitlingose salose. Iš jų Tortugos sala buvo lyg maža piratų respublika. Toliau sekė Marakaibo — P. Amerikos pakraščiuose, Madagos ir Š. Afrikos pakrančių kai kurios vietovės.

Iš Atlanto vandenyno piratai patraukdavo į Raudonąją jūrą, Indijos ir Ramiuosius vandenynus. Lygiai plėšdavo jie R. Indijos Bendrovės ir Karališkosios Afrikos Bendrovės laivus. Daugiausia, žinoma, kentėjo ispanų laivininkystė.

Jūras siaubė Francis Drake, vėliau pakeltas į riterius, H. Mainwaring, J. Lolonois, H. Morgan, J. Avery, B. Roberts, E. Teech, žinomas Juodabarzdžio vardu, net dvi moterys — Anne Bonny ir Mary Read, ir daugelis kitų.

Visi piratai buvo drąsūs, bet vienas iš jų buvo pats drąsiausias — jo vardas buvo Bartholomew Roberts. Roberts buvo kaip aras tarp varnų. Vienas poetas davė jam vardą "Juodasai Barty", bet tas vardas neprigijo, kaip ir Juodabarzdis. Jis ne tik buvo už visus drąsesnis, atvangesnis, turėjo daugiau sekmės plėšikaudamas, ne tik jo gyvenimo istorija buvo įvairesnė ir tragiškesnė, bet savo laiku jis pasidarė labiau žinomas visuose vandenynuose, negu bet kas kitas. Trijų metų laikotarpyje jo vardas kėlė siaubą laivų keliuose. Ne

dėl jo žiaurumo, bet dėl stebėtinos drąsos ir ryžtumo.

Gimė jis 1682 metais Woles srityje, Anglijoje, buvo aukštas, tamsus ir gražiai nuaugęs. Į jūrą išėjo dar būdamas berniuku. Matyti didžiąją gyvenimo dalį jis praleido Ispanijos palikimo karuose, nes piratu tapo, būdamas jau trisdešimt septynerių metų amžiaus, 1719 metų pradžioje.

Tuo laiku jis ėjo trečiojo padėjėjo pareigas "Princess" laive, kurį komandavo kapitonas Abraham Plumb iš Stepnney. Tuo laiku daugelis piratų iš New Providence patraukė į Gvinėjos pakraščius Afrikoje. Tai nebuvo svetinga vietovė, nes Karališkoji Afrikos Bendrovė turėjo ten pasistačiusi eilę fortų, o negrai, kuriuos gaudė vergų pirkliai, labai nekentė baltųjų įsiveržėlių.

Bet kadangi ten pasitaikydavo vertingo grobio, tai rizikuojantiems vyrams to tik ir reikėjo.

Taigi ir laiva "Princess", kuriuo plaukė B. Roberts, netoli Aukso Pakraščio pavijo piratai.

Nors tolumoje ir buvo matyti Karališkosios Afrikos Bendrovės fortai, bet "Princess" nesipriešino, nes piratai turėjo du gerai ginkluotus laivus "King James" ir "Royal Rover", kurių deniai atrodė pilni žiauriai atrodančių vyrų. Piratų laivo kapitonas buvo kitas valesietis Howell Davis, žinomas savo geraširdiškumu ir žmoniškumu, bet kartu ir pavojų nebojimu. Davis sakydavo, kad jis nieko nevertė tapti piratu, bet paėmė Roberts pas save, kad tas turėtų pakankamai laiko apsigalvoti ir apsispręsti. Iš pradžių Roberts buvo užsispyręs ir nerodė jokio noro tarnauti plėšikams, bet vėliau apsisprendė pasilikti. Per trumpą laiką jis spėjo pasirodyti esąs nepaprastų gabumų ir drąsos vyras. Kelioms savaitėms praslinkus kapitonas Davis vienose kautynėse žuvo ir naujoką Roberts piratų įgula išsirinko savo kapitonu.

Laivas "King James" prakiuro, tad teko jį palikti. Liko tik "Royal Rover" su trisdešimt dvejomis patrankomis ir dvidešimt septyniais šautuvais ant sukamų stovų. Tam laivui vadovavo naujasis kapitonas Roberts, kuris greitai pagavo du prizus ir pasiliko toliau plaukioti netoli Gvinėjos krantų. Nieko daugiau nelaimėjus, piratų įgula nubalsavo, jog reikia patraukti į Brazilijos vandenis.

Neužtikdami nieko tenai, piratai buvo besiruošią išplaukti į V. Indijos vandenis, kai netikėtai susidūrė su besiformuojančia keturiasdešimt dviejų portugalų laivų vilkstine, kuri rengėsi buriuoti į Lisaboną. Keli vilkstinės laivai buvo gerai ginkluoti, o netoliese stovėjo ant inkaro ir du karo laivai, kurie turėjo lydėti visą vilkstinę. Suvaręs didžiumą įgulos į apačią, Roberts įsimaišė į vilkstinę. Prisigretinęs prie vieno laivo įsakė kapitonui užlipti ant piratų laivo borto. Pasisakęs kas esąs, jis padrąsino kapitoną, jog jam nieko neatsitiksią, jei jis tik nurodysiąs turtingiausią vilkstinės laivą. Portugalas nurodė "Sagrada Familia", keturiasdešimties patrankų laivą, kurio įgulą sudarė apie 150 jūrininkų. Laivas aiškiai buvo stipresnis negus "Royal Rover", bet

Toronto jūrų sesės
Nuotr. S. Dabkaus

Roberts dėlto nenusiminė. Priplaukęs prie to laivo Roberts bandė jį paimti gudrumu, bet portugalai greitai susivokė, ko jų kaimynas nori.

Roberts, pamatęs kad "Sagrada Familia" įgula rengiasi gintis, apibėrė laivą sviedinių kruša iš šoninių pabūklų ir nelaukdamas skubėjo užkelti savo vyrus ant portugalų laivo denio. Kiti laivai, pastebėję kas darosi, ėmė šaudyti iš patrankų, kad atkreiptų karo laivų dėmesį.

Kol tie pakėlė bures ir atskubėjo į įvykio vietą, Roberts vyrai privertė "Sagrada Familia" išburiuoti iš vilkstinės ir laikyti jų duotą kursą, iš užpakalio atsitraukimą pridengdami savo laivu "Royal Rover".

Vėliau buvo šnekama, kad karo laivai neskubėjo į pagalbą, kad jų jūrininkai buvo nerangūs, kad ginkluotuose prekybos laivuose vien bailiai buvo. Bet viena yra tikra, kad toks įvykis neturėjo sau panašaus jūrų plėšikų istorijoje.

Roberts kaip vilkas įsisuko į šunų saugomą avių bandą ir nusinešė sau grobį. Nežiūrint didelės ginklų persvaros, nežiūrint, kad vienam piratui teko keturiasdešimt portugalų, Roberts laimėjo stambų grobį, o pats prarado tik du vyrus.

"Sagrada Familia" buvo pakrauta su odomis, cukrumi, tabaku ir brangiais kailiais, be to, surinkta nemaža suma aukso maidorų, kurių vertė tais laikais siekė apie 50.000 svarų sterlingų.

Savo grobį piratai nugabeno į Velnio salą, kuri tada priklausė ispanams. Salos gubernatorius ir gyventojai suruošė piratams triukšmingą sutikimą ir padėjo išleisti į apyvartą visą didžiulį grobį.

Kaip paprastai degtinė ir moterys buvo piratų labiausiai pageidaujami dalykai. Šventė tęsėsi kelias savaites. Tuo laiku atvyko iš Rhodes salos nedidelis slūpo tipo burlaivis, kurį lydėjo brigantina. Piratai abu laivus pagrobė.

Atrodo, jog vėliau piratai prarado savo laivą "Royal Rover". Tik neaišku, kur tas įvyko, ar Velnio ar danų valdomoje St. Thomas saloje. Po to Leeward salų gubernatorius W. Hamilton paspaudė danus, kad salon piratų neįsileistų.

Netrukus, lydimas brigantinos, Roberts pasirodė prie Barbados salos su buvusiu Rhodes salų slūpu, kurį pavadino "Good Fortune".

Tai patyręs, Barbados gubernatorius Lowther, pasamdęs du prekinius laivus ir juos apginklavęs, bandė piratus sugauti. Vienas laivas, vedamas kapitono Rogers iš Bristolio, susitiko su "Good Fortune", užmušė kelis piratus ir pramušė jų laive nemažą skylę. Čia Roberts pasitraukė į Granadą, kur numatė taisyti laivą ir persitvarkyti.

Matomai, tenai sėdėdamas krante, Roberts paruošė naujus vidaus tvarkos nuostatus, kurie buvo griežtesni ,negu ankstyvesni, po kuriais piratai turėdavo pasirašyti ir jų laikytis. Tie nuostatai dar nereiškė, kad jis sugebėjo geriau valdyti negu kiti piratų kapitonai, arba kad jis norėjo pakelti moralę — paprastai jam rūpėjo laivo ir visų įgulos narių saugumas.

Nauja buvo tai, kad nuostatai draudė lošti iš pinigų, nes dėl to kildavo muštynės, draudė imti moteris ant borto. Žvakės ir žibintai turėjo būti gęsinami po aštuntos valandos vakaro. Norintieji po to laiko girtauti turėjo išeiti ant denio. Girtavimas apačioje prie žvakės šviesos sudarydavo didžiausią gaisro pavojų, kuris atviroje jūroje prilygdavo mirčiai. Muzikantams poilsiui buvo skiriamas šeštadienis. Atrodė, kad jis savo nuostatus balsavimo keliu pravedė. **B. S.**

/Bus daugiau/

PADĖKOS

● Amerikoje gimusiųjų lietuvių tarpe vis daugiau atsiranda mus remiančių. Štai, mes šiandien turime nuoširdų jūrų skautų rėmėją Dr. E. V. Kruką, kuris per Jūrų Skautų Skyrių jubiliejinei stovyklai padovanojo vertingų ir gražių daiktų. Jūrų Skautų Skyrius už dovaną nuoširdžiai dėkoja.

● Mūsų nuoširdžiam J. R. už $2. auką ačiū.

● Naujai išrinktam Baltijos Jūros tuntininkui ps. E. Vengianskui ir naujai tunto vadovybei linkiu 1957 m. pasiekti gražių naujų laimėjimų ne tik tunto veikloje, bet ir visame jūrų skautijos darbe. Gero vėjo!

● Los Angeles jūrų skautai, vadovaujami ps. St. Makarevičiaus, pirmieji atsiuntė nustatytą auką už ženkliukų persiuntimą į Vokietiją mūsų broliams.

● ps. St. Makarevičiui J.S. Skyrius dėkoja už meniškai padarytą jubiliejinį jūrų skautų ženkliuką.

ps. L. Knopfmileris,
Jūrų Sk. Skyriaus Vedėjas.

/atkelta iš psl. 11/

ir didesnius gabalus padėsiu šalia jų, taip; ir dabar! — jis nuėmė vilnonę skarelę, atidarė metalinį puodą ir išpylė raudonas, blėstančias anglis ant malkų krūvos. Greitai šviesi ugnis apšvietė lūšnelę, ir beveik sušalęs vaikas mėgino suploti rankomis iš džiaugsmo.

Visi keleiviai susirinko apie gyvybės teikėją ir buvo patenkinti.

Visą sekančią dieną tie trys piligrimai kovojo su aštriu vėju, sunkiai eidami vis tolyn ir tolyn. Vėlai po pietų jie priėjo dar sunkesnį ir pavojingesnį kelią. Visą mylią nelygus takas buvo iškirstas iš uolos, kylančios dešinėje tiesiai į viršų, o iš kairės uola leidosi stačiai žemyn. Perkūnas niūriai griaudė tolumoje; juodi grasiną debesys leidosi žemiau ir žemiau. Sutemo. Naktis pasidarė dar baisesnė, nes prie šio vingiuoto tako pavojų prisidėjo tamsa. Antrasis piligrimas buvo priešakyje.

— Aš nedrįstu žengti nė vieno žingsnio toliau, — tarė jis, kalendamas dantimis. — Palaukite, nes nesaugu pajudinti nei rankos, nei kojos.

— Neturėjai atvesti mus į tokį taką, — mykė trečiasis.

Antrasis keleivis neatsakė. Nors jie negalėjo matyti, bet jautė jį esant kažkuo užimtą. Jis suplėšė vilnonę skarelę ruožais. Vienu, ilgesniu, gabalu pririšo suplėšytus ruožus prie lazdos galo. Jie išgirdo atidarant dangtį ir vieną akimirksnį blykstelėjo raudona šviesa. Netrukus ji išsiplėtė į didelę ugnį. Antrasis keleivis iškėlė savo padarytą žibintą.

— Laikykitės arti manęs, — pasakė jis kitiems. — Skarelė gali greitai sudegti, ir mes turime įprasti prie tos šviesos.

Jie sekė jį ir, vedami jo šviesos, laimingai baigė stataus šlaito taką ir sveiki baigė tos dienos kelionę.

Trečią dieną jie rado prieglaudą aukštame slėnyje, kurio šlaite augo ilga žolė. Einant visiems šalia, tretysis išsikalbėjo:

— Kokie kvaili jūs abu esate! — tarė jis, — kad išeikvojote savo šilimą. Argi tam smuklininkas davė mums ugnies. Man atrodo, tai yra nedėkinga sunaudoti tokiu būdu jo dovaną. Tik trys dienos praėjo, o jūs jau nieko nebeturit parodyti. Mano dar visai nepaliesta.

J. Gerdvilienė

ŽIEMA

Sniego kalnai.
Medinės rogės.
Veidus dabina šalčio liepsna.
Buvom vaikai,
Ir mums atrodė,
Pasaką gražią seka žiema.

Snaigių pūkai
Suposi ore.
Gaudėm rieškučiom, statėm pilis
Dailūs miestai
Išaugo klony,
O mes kareiviai — krašto širdis.

Priešo pulkai.
Turėjom gintis.
Klony pasklido karo garsai.
Sniego miestai
Pavirto dulkėm.
Mes pralaimėjom — tik laikina

— Ar turi? — paklausė jie. Trečiasis suprato jų nebaigtą mintį ir supyko.

— Jūs pavydūs, štai kas jūs, — šaukė jis. — Taip, bet aš nesistebiu. Turiu ugnį, gražią, raudoną, šiltą, žėrinčią ugnį. Todėl jūs pavydite. Žiūrėkite į mano ugnį ir dar daugiau pavydėkite. Jūs nenaudėliai, žiūrėkite!

Jis atplėšė storą skarulį ir numušė puodo dangtį. Puodas buvo šaltas, anglys juodos. Dėl oro stokos ugnis buvo užgesusi.

Po minutės tylos, tretysis keleivis vėl tarė pašiepiančiai:

— Gerai, nevadinu jo daugiau ugnies puodu. Jis, tur būt, buvo blogai pripildytas. Tai ne mano kaltė. Esu tikras, kad jį gerai prižiūrėjau ir juo rūpinaus. Visi dabar esame vienodoje padėtyje ir neturime ugnies.

— Teisingai, — jūs savo puodą ilgiausiai išlaikėte, — sutiko kiti. Nebuvo nieko kito atsakyti.

Bet kuris iš tų puodų buvo tikrai tinkamai išnaudotas. Kaip jūs manote?

A. Ž.

SKILTIES PALAPINĖJE

RANKŲ DARBELIAI

Ruduo yra pats laikas keliauti per miškus ir ieškoti įdomių šaknų ar šakų. Tavo skautiška, pastabi akis suras ne vieną pavyzdį, kurį tavo vaizduotė galės pritaikyti darbeliams. Be to, Kalėdos jau čia pat, o namiškiams tavo rankų padaryta dovana daug mielesnė už pirktą.

Rasta šaknis pirmiausia turi būti gerai nuvalyta stiklo popieriumi ar panašiai, kad liktų tik gražus medžio paviršius. Nereikalingus gumbus ar šakutes atsargiai nudrožk ir išlygink. Piešinėliuose matote keilę pasiūlymų, kaip pritaikyti šaknis ar šakas.

Tie, kurie nusimanote elektroje, galit šaknį lempos stiebu paversti /A./. Tinkamai raityta šaknis gali laikyti kalėdiniams riešutams indą /B/. Labai gumbuota šaka gali virsti ropine (karafa) /C/. Gal jaunesnioji sesutė renka miniatūrinius paukštukus ar panašiai? Padaryk tiem paukštukam tinkamą "vietelę" ant šakos /D/. Visa tai yra gan lengva padaryti, bet taip pat labai malonu ir gauti.

O dabar Miškinis nori jums palinkėti linksmų švenčių ir smagaus skautavimo ligi 1957 metų pradžios, kada vėl susitiksim.

Visi turintieji klausimų ar pasiūlymų drąsiai teparašo į "Skautų Aido" redakciją /Miškinis, **Sk. Aidas**, 9 Sidford Court, Toronto 9, Ontario, Canada/.

Visi laiškai bus mielai Miškinio atsakyti.

PADARYKIME PAUKŠTELIAMS LESYKLŲ!

Žiemos šalčiams užėjus ir žemei sniegu apsiklojus, daugelis paukščių turi kęsti alkį. Galima užtikti jų ir mirusių, nes dažnai, negalėdami niekur gauti maisto, jie turi kankintis ir net žūti.

Mums, gamtos draugams, reikėtų kiek galint paukšteliams padėti. Net pats žmoniškumas verčia tai daryti.

Kad tą įvykdytumėm, kiekvienas skautas turėtų padaryti bent po vieną lesyklą.

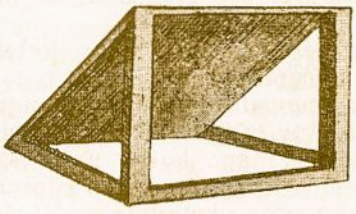

Tai ir bus geriausia priemonė gelbėti paukščius nuo alkio. Kadangi lesyklos nėra nei brangios, nei sunkios gaminti, tai manau, kad radę laisvo laiko skautai galės jų ir padaryti.

Lesyklų dirbimas neužims daug laiko. Reikia gauti tik neilgų lentelių (įvairių nuopiovų), kurių tikriausiai rasime kiekviename sandėlyje.

1 br. rodo labai patogią lesyklą su stogeliu. Joje pabertų grūdelių nei sniegas neapdengs nei vėjas nenupūs, nes ji su stogeliu ir su kraštais prie pagrindo.

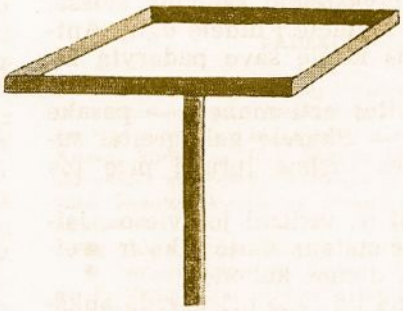

2 br. lesykla kiek blogesnė, nes ją labai greitai apsninga, tačiau negalint pasidirbdinti lesyklos su stogeliu, ir ši suteiks daug naudos paukščiams.

Lesyklą, parodytą 2 br., galima prikabinti lauke, prie lango, tai suteiks daug džiaugsmo ir įdomumo, nes lesančius paukštelius bus galima stebėti.

Lesyklų didumas nenurodytas, jas galima dirbti pagal savo norą.

Č. K.

TEBŪNIE TAVO PIRMOJI MINTIS APIE KITUS, O TIK ANTROJI APIE SAVE

Skyrių veda v.s. Č. Senkevičius, 788 Windermere Ave., Toronto, Ont., Canada

PIRMIJOS PASTOGĖJE

● Pirmija savo posėdyje, įvykusiame spalių mėn. 23 d., nutarė: a/ LSS 40 metų sukakčiai atžymėti ruošti Tautinę Stovyklą 1958 m. Stovyklos paruošimo komisija pavesta sudaryti VS/VS. b/ Senųjų skautų šakos nuostatams paruošti sudaryta komisija iš v.s. dr. M. Budrienės ir v.s. A. Aglinsko. Jie kooptuos trečią asmenį iš jau veikančio senųjų sk. židinio. c/ Konstatuotas būtinas reikalas turėti Ūkio Komisiją. LSS Kontrolės Komisija paprašyta ištirti buv. Ūkio Komisijos inventorių ir parūpinti apyskaitą. d/ Pakėlimai ir apdovanojimai Pirmijai pristatomi prieš balandžio mėn. 23 d. ir metų pabaigoje prieš lapkričio mėn. Išimtį sudaro apdovanojimai už gyvybės išgelbėjimą, kurie pristatomi ir toliau tuojau po įvykio. e/ Priimti LSB VS pritaikyti pakeitimai Tarptautinio Ženklo programoje. f/ Patvirtintas LSB Vadijos sąstatas.

● Tame pačiame posėdyje Pirmija nutarė: a/ Pasaulio Skautijos 50 metų jubiliejų atšv)sti vienetuose tarp vasario mėn. 22 d. ir kovo mėn. 4 d. ir b/ šv. Jurgio — Skautų Kankinių dieną /balandžio mėn. 23/ minėti visai Sąjungai, pagal galimybes įtraukiant ir kitų tautų skautus.

● LSB VS pristačius, nuo spalio mėn. 23 d. Toronto Rambyno tuntą s.v. v.sl. Vytautas Abromaitis pakeltas į paskautininkio laipsnį ir s.v. v.sl. Antanas Alonderis apdovanotas Vėliavos Žymeniu.

JAV RAJONAS

CLEVELAND, OHIO

● /sks/ Didis skausmas ištiko Clevelando skautiškąją Karalių šeimą. Lapkr. 19 d. ūmai sunegalavo jauniausias Karalių sūnus Mykolas - Arvydas ir greitąja pagalba vežamas ligoninėn mirė ant motinos rankų. Laidotovių koplyčioje velionies karstas skendo gėlėse ir buvo gausiai lankomas šeimos artimųjų bei bičiulių. Lapkr. 22 d. į gėdulingas pamaldas Šv. Tomo bažnyčioje, kurias atnašavo klebonas kun. Clark, skaitlingai susirinko lietuviai, Mikučio skyriaus Šv. Tomo mokykloje draugai ir kaimynai amerikiečiai. Jis savo gyventoje gatvėje buvo pamėgtas kaip guvus ir paslaugus laikraščių išnešiotojas. Į kapus Mikutį palydėjo namiškiai, artimieji ir šeimos draugai — per 30 automobilių. Ilsėkis ramybėje, vos pražydęs dobile, gražiajame Kalvarijos kapinių kalnelyje.

Laidotuvėse karsto nešėjai buvo Stp. Dariaus laivo jūrų skautai. Clevelando skautės-tai ir jų vadovės-vai užjaučia Karalių šeimos skausmą ir kartu liūdi.

Iš VYTAUTO skautų draugovės veiklos

● Pasibaigus vasaros stovykloms ir iškyloms, DLK Vytauto skautų draugovė pradėjo savo veiklos rudens ir žiemos sezoną.

Draugovė prādeda savo užsiėmimus YMCA sporto salėje ir baseine. Čia skautai turės progos pažaisti, pasportuoti.

Draugovėn įstojus naujų narių, pertvarkytos skiltys ir skiltininkais paskirti: Alg. Garlauskas, K. P. Žygas, Š. Lazdinis ir K. Gaidžiūnas. Skilčių sueigos daromos kiekvieną savaitę, kuriose skautai ruošiasi į aukštesnius patyrimo laipsnius ir specialybes. Draugovėje pirmauja vasaros stovykloje laimėjusi pirmąją vietą Briedžių skiltis.

Nuo spalio 1 d. draugovėje pradėtas konkursas tarp paskirų skautų ir skilčių.

Draugovei vadovauja draugininkas v.s. V. Kizlaitis, talkinamas pavaduotojų R. Minkūno ir V. Muliolio. Be to, reikalui esant draugovei padeda S. Daukanto skautų vyčių būrelio vadas R. Vizgirda ir skautai vyčiai.

● S. Daukanto skautų vyčių būrelis įteikė DLK Vytauto skautų draugovei 20 dolerių. Šiais pinigais buvo apmokėtos ekskursijos išlaidos į Detroitą ir Kanadą stovykloje I-ją vietą laimėjusiam skautui K. Steponavičiui. Gi Dr. ir ponia Skrinskai skautu draugovės reikalams įteikė $12.

BOSTON, MASS.

● Bostone šiuo metu susikūrė Akademikų Skautų būrelis. Šiam būreliui priklauso 25 akademinio amžiaus skautai bei skautės, kurie su labai dideliu entuziazmu imasi darbo.

SKAUČIŲ ŽINIAI

Pasibaigus stovyklų bei iškylų metui ir skautiškai veiklai mūsų būkluose ir minėjimų salėse vėl pagyvėjus, pasipuoškime gražiomis skautiškomis rūtelėmis! Seserijos Vadijos Ūkio Skyrius praneša, kad ten galima gauti skautiškų žalių rūtelių papiginta kaina — tik $1.00 už rūtelę. Taip pat visiems vienetams Ūkio Skyrius siūlo apsirūpinti praktiškomis vienetų knygelėmis, kurios labai palengvina darbą skiltininkėms, draugininkėms ir kitoms vienetų vadovėms. Jų kaina — $0.75 už knygelę. Pinigines perlaidas ar čekius prašoma siųsti ūkio Skyriaus vedėjo adresu: Sofija Januškevičienė, 6111 S. California Ave., Chicago 29, Ill.

Skaučių Seserijos Vadijos Ūkio Skyrius

Šį rudenį jau turėjo du susibūrimus. Pirmame buvo sudaryta valdyba iš Birutės Banaitytės, Mildos Gedminaitės, Algirdo Banevičiaus ir Rimvydo Tamošiūno. Tame pačiame susirinkime Gediminas Kurpis pravedė gan įdomų pašnekesį, po kurio sekė diskusijos ir linksmoji dalis.

Antrasis susibūrimas įvyko š.m. lapkričio mėn. 11 d., kuris taip pat nepaprastai gerai pasisekė. Junioras Gediminas Kurpis davė senjoro pasižadėjimą; Juliuš Špakevičius papasakojo apie savo mėgiamiausią temą — meną — kuri sukėlė daug klausimų iš susidomėjusių klausytojų tarpo. Toliau sekė Litų demonstravimas, kuris nepaprastai suinteresavo jaunesniuosius dalyvius, nes daugumas iš jų nebuvo lito matę, ir Alg. Banevičius supažindino su lietuviškais laikraščiais, leidžiamais tremtyje. Baigėsi susirinkimas su daina ir arbatėle. **B. B.**

NEW - BRITAIN, CONN.

/sks/ Lapkr. 10-11 d. New Britain, Conn. buvo I-sis vyr. skaučių ir IV-sis skautų vyčių suvažiavimas, sutraukęs per 80 dalyvių iš įv. Atlanto pakraščio vietovių. Dalį posėdžių bei parengimų abu sąskrydžiai pravedė kartu, o kitus turėjo atskirai. Atidarymo metu garbės prezidiuman buvo pakviesti vietos klebonas kun. Karakauskas, s. kun. S. Yla, Hartfordo sk. tėvų k-to pirm. Šova ir LSB I-jo JAV rajono vadeiva v.s. A. Matonis. Garbės prezidiumo nariai sveikino suvažiavimo dalyvius. Jame pašnekesius skaitė s. kun. S. Yla — "Lietuviškoji šeima", dr. A. Šerkšnas — "Vyras ir moteris", v.s. A. Matonis — "Vyčiavimas", ir įv. temomis — ps. R. Molienė, sk. vytis Molis, v.s. E. Putvytė.

Šeštadienio vakarą surengtas viešas laužas — pasilinksminimas, praėjo su dideliu pasisekimu. Sekmadienį uniformuoti suvažiavimo dalyviai dalyvavo pamaldose, kuriose jiems skirtą pamokslą pasakė kun. S. Yla.

Suvažiavimo dalyvius širdingai priėmė ir globojo New Britain skautai-ės bei jų mamytės. Jiems reiškiama dalyvių nuoširdi padėka. Visą to suvažiavimo rengimo naštą stipriais pečiais atlaikė New Britain sk. vyčių būrelis, vadovaujamas Vl. Plečkaičio.

LSB I-jo JAV rajono sk. vyčių skyriaus vedėjas yra ps. J. Raškys, o vyresn. skaučių veiklą koordinuoja v.s. E. Putvytė.

DETROIT, MICH.

● /sks/ Jautrūs detroitiečiai jau suaukojo antrąją šimtinę skautiškajam Džiamborės Fondui: LK Birutės Dr-ja — $25, LB Detroito skyrius — $25, ps. A. Banionis /už išplatintas knygas/ — $20, ALTS Detroito skyrius $10, SLA kuopa Detroite — $10 ir p. Juozas Kavaliauskas — $5. Skautiškas ačiū mieliesiems aukotojams!

● /sks/ Lapkr. 11 d. Detroite, Tarpt. Instituto patalpose buvo skautiškosios spaudos ir martyrologijos parodėlė, kurią surengė Liet. Skautų Brolijos Užsienio Skyriaus įgaliotinis ir ryšininkas ps. A. Banionis. Parodėlę globojo Detroito Kultūros Klubas. Eksponatus sudarė tremties ir emigracijos skautiškoji spauda, leidiniai ir dokumentai, kurie liudijo netolimos praeities ir dabartinį lietuviškosios skautijos kelią. Martyrologijos bei skautų patirtųjų persekiojimų laikotarpį vaizdavo nuotraukos iš žudymų, kankinimų bei okupacijos meto.

Parodėlę aplankė būrelis skautų bičiulių ir skautų. Ta proga buvo Kultūros Klubo narių susirinkimas. Parodėlės lankytojams, rėmėjams ir Kultūros Klubo nariams parodytas filmas iš skautų gyvenimo.

NEW YORK, N.Y.

● /sks/ New Yorko skautų Tauro tunto vadovybė nuoširdžiai dėkoja ALT-bos New Yorko Skyriui už Tauro Tuntui paskirtą $30 auką.

● /sks/ Metiniame New Yorko skautų-čių tėvų susirinkime, lapkr. 3 d., buvo išrinktas naujas tėvų-rėmėjų komitetas, kuris savaitę vėliau pasiskirstė pareigomis: pirm. Balys Svalbonas, pirm. pavaduotojai — M. Klivečkienė ir dr. E. Noakas, iždin. G. Šetikienė, sekr. dr. Br. Nemickas ir nariai — J. Audėnas ir P. Ulėnas.

Metinio susirinkimo dalyviams praėjusių metų k-to veiklą nupasakojo buvęs pirm. J. Audėnas. Jis taip pat pranešė apie Worcesteryje buvusį skautų tėvų suvažiavimą. Piniginę apyskaitą skaitė iždin. P. Ulėnas. Apie skautiškąją veiklą pranešė ps. R. Kezys ir v.sl. A. Noakaitė. Diskutuota įvairiais sk. veiklos klausimais. Be kita ko pabrėžtas Džiamborės Fondo reikalas. Susirinkimo dalyviai DF suaukojo $29.00.

Metiniam susirinkimui, kuriame dalyvavo apie 50 sk. tėvų ir motinų, pirmininkavo A. Reventas, sekretoriavo G. Šetikienė. Prieš susirinkimą tėvai gėrėjosi puikiais spalvotais G. Peniko filmais iš skautiškojo gyvenimo.

Pirmajame savo posėdyje naujasis sk. tėvų - rėmėjų komitetas pramatė su skautų talka pravesti platų Džiamborės Fondo vajų, surengti vakarą visuomenei, pasirūpinti užbaigti registravimąsi BSA, paskelbti N.Y. skautiškajam jaunimui literatūrinio rašinėlio varžybas, moraliai remti skautų organizaciją.

● /sks/ Lapkr. 12 d. Balfo vakare New Yorko skautai ir skautės stropiai talkininkavo to vakaro rengėjams, padėdami tvarkyti salę bei platindami loterijos bilietus. Tauro tuntas yra visados pasiruošęs padėti Balfui. Vakaro rengėjai pareiškė padėką tunto vadovybei už talką. Uniformuoti skautai ir skautės į vakarą buvo leidžiami nemokamai.

● /sks/ Lapkr. 6 d. New Yorko "Šarūno" skautų dr-vės draugininkas v.sl. J. Ulėnas su dr-vės skiltininkais ir paskiltininkiais iškylavo Bear Mountain kalnuose. Iškylautojai pėsčia nužygiavo apie 20 mylių. Žygio metu stebėta gamta, sektas kelias pagal žemėlapį, padarytas topografinis kelio škicas. Maršrutas ir žygio programa buvusi paruošta pačių skautų. Be draugininko iškyloje dalyvavo skiltininkai Br. Nemickas, J. Reventas, R. Klivečka ir paskiltininkiai A. Šetikas, A. Rimavičius ir A. Krušinskas.

LOS ANGELES, CALIF.

● **Stovykla.** Los Angeles skautų Žalgirio vietininkijos stovykla įvyko tuoj po mokslo metų užbaigimo, birželio 16-24 d.d. San Bernardino kalnuose. Stovykla pravesta tautinio susipratimo — sustiprinimo ženkle, ypatingą dėmesį skiriant lietuvių kalbai. Stovyklos pravedime, organizaciniame ir techniškame darbe gražiai pasireiškė pareigūnai iš jaunųjų vadovų eilių: sl. G. Radvenis — stovyklos adjutanto ir sl. J. Šimonis — ūkio vedėjo pareigose. Per užbaigimo laužą stovyklą aplankė gražus būrys skautų tėvų ir bičiulių, o be to, maloniausia staigmena — Žibuoklių skiltis iš sesių vietininkijos, kuri savo pačių sugalvotais kupletais pajvairino bendrą laužą. Pažy-

mėtina, kad stovykla šiais metais pravesta ypatingai sunkiose sąlygose, nes dauguma vietininkijos vadovų buvo išvykę į Dainų Šventę.

● **Organizaciniai persitvarkymai.** Kreipiant dėmesį į geresnį skautiško prieauglio paruošimą, vilkiukų Panerių d-vės drauginink̃u pakviestas toje srityje turįs daug patyrimo ps. V. Tamulaitis. Skautų Dariaus ir Girėno d-vei vadovauti paskirtas sk. vyt. sl. A. Dundzila. Buvęs tos d-vės ilgametis dr-kas sk. vyt. sl. J. Navickas dėl suintensyvintų studijų iš pareigų pasitraukė.

● **Sk. Vyčių būrelio veikla.** Birželio 17 d. išlaikė egzaminus ir davė vyčio įžodį sl. A. Dundzila. Būrelio instruktavimui ir kandidatų paruošimui pakviestas žinomas skautų vyčių veikėjas ps. Pr. Pakalniškis.

● **Laužas pajūryje.** Rugpiūčio 25 d. skautų ir skaučių vietininkijos Pacifiko pakrantėje turėjo nuotaikingą skautišką laužą.

● **Būklas.** Žalgirio viet-jos skautai gavo erdvią patalpą savo būklui p.p. E. ir V. Dovydaičių namuose. p.p. Dovydaičiai yra geri skautų bičiuliai bei rėmėjai ir už būklą teima tik nedidelę nuomą. Šiuo metu vyksta būklo dažymo ir gražinimo darbai.

● **5 metų sukaktuvės.** Žalgirio skautų vietininkija ruošiasi minėti savo įsikūrimo 5 metų sukaktį. Minėjimas numatomas lapkričio mėn. Prieš 5 metus Los Angeles vietininkijos organizavimą pradėjo ps. Vl. Pažiūra ir ps. Pr. Pakalniškis.

● **Sportas.** sl. E. Radvenis dalyvavo š.m. Amerikos lietuvių sporto žaidynėse, kur lengv. atletikos varžybose laimėjo tris antrąsias /100 m., ieties, trišuolio/ ir vieną trečią /rutulio/ vietas. Vietininkijos krepšininkai intensyviai treniruojasi ruošdamiesi sukaktuviniam turnyrui, kuriame dalyvaus trys komandos: Dariaus-Girėno, vyčių ir jūrų skautų.

● **"Lietuvos Skautija" knygos leidimas.** Los Angeles skautininkų ramovė paskutinėje sueigoje nutarė savo tarpe sukelti fondą, kuriuo mano paremti mūsų skautybės įkūrėjo v.s. Petro Jurgėlos suredaguotą knygą "Lietuvos Skautija". Los Angeles skautininkų ramovė kviečia ir kitų vietovių skautininkus-kes pasekti jų pavyzdžiu.

ps. S. M.

AUSTRALIJOS RAJONAS

● /sks/ Gruodžio 11 d. Adelaidės Vilniaus tunto tuntininkas s. Vytenis Stasiškis su savo šeima išvyksta į JAV. Žada apsigyventi Chicagoje. LSS Australijos rajono vadas v.s. A. Krausas neseniai Melbourne skautininkams Vyteniui ir Sofijai Stasiškiams surengė gražas išleistuves. s. V. Stasiškis 3 metus vadovavęs Vilniaus tuntui, pravedė kelias puikias stovyklas, išugdė vietininkiją į stiprų tuntą, paruošė skautams vadovų iš priaugančios kartos ir įstatė lietuviškąją skautybę Adelaidėje į pasigerėtinas vėžes. Nemažesniu pasisekimu vadovavo tunto skautėms s. S. Stasiškienė. Tiedu skautybės pasišventėliai, beauklėdami savo du vaikus, taip pat nepaprastai daug davė visiems lietuviukams jų aplinkoje.

Tos išleistuvių kelios valandos greit prabėgo skambant dainoms, gražiam sąmojui ir vyraujant skautiškai dvasiai. Dovanas išvykstantiems įteikė ir kalbėjo rajono vadas v.s. A. Krausas, Brolijos vadeiva ps. A. Bakaitis, Seserijos vadeivė ps. I. Laisvėnaitė ir ASS Australijos įgaliotinis ps. Pankevičius. Abu dėdės Samo kraštan įšvyksta skautininkai padėkojo už gražias dovanas ir brangius linkėjimus, pasižadėdami ir toliau dirbti lietuviškosios skautijos ir kenčiančios Tėvynės labui.

● /sks/ Dėl emigracijos į JAV s. V. Stasiškiui iš Adelaidės Vilniaus t. tuntininko pareigų pasitraukus, naujuoju tuntininku paskirtas s. V. Neverauskas. Tunto perdavimas buvo lapkr. 17 d.

● Vilniaus tunto sk. vyčių būrelio gretas sustiprino dar du nauji skautai vyčiai — Donatas Dunda ir Algis Jankauskas, kurie vieną spalių naktį davė sk. vyčio įžodį. Jiedu studijuoja Adelaidės un-te.

● Melbourno t. tuntininkas v.s. B. Dainutis paskyrė sk. vyčių sk. vedėju ps. A. Pocių. Pulk. J. Šarausko sk. vyčių būrelio nariai savo vadu išsirinko psl. Z. Zablockį.

● Vytietis J. Vizbaras uoliai platina skautišką spaudą Sydnėjuje. 1956 m. jis surinko 33 "Sk. Aido" ir 43 "M. Vyčio" prenumeratas. Australijos rajonas džiaugiasi šio brolio uolumu ir skatina dar daugiau pasitempti 1957 m. spaudos vajuje.

ARGENTINA

● /sks/ Argentinos lietuvių skautų dr-vė Latvijos nepriklausomybės šventės proga pasiuntė raštą latvių skautams:

"Broliai latvių skautai,

Pavergėjo užmačios atsimuša į pavergtųjų tautų drąsias krūtines ir kasdien jo jėgos ir galia mažėja. Išsilaisvinimo diena jau artėja. Jūsų Tautos Nepriklausomybės Dienos proga mes lietuviai skautai sveikiname Jus. Dirbdami bendromis jėgomis, vedami tų pačių idealų, greit išvysime laisvės aušrą mūsų tėvynėms."

● /sks/ Lapkr. 1 d. Buenos Aires buvo pagerbti žuvusieji už Lietuvos laisvę. Gedulingųjų pamaldų metu parap. bažnyčioje prie katafalko budėjo skautų ir atsargos karių s-gos garbės sargyba. Po pamaldų iškilminga eisena nužygiavo parapijos sodelin. Ten atkalbėtos maldos už žuvusius ir jų atminčiai pagerbti padėti atsargos karių, skautų ir mergaičių Birutės dr-jos vainikai. Iškilmėse kalbėjo ats. karių s-ogs pirm. kpt. Diminskas, s. gen. T. Daukantas. Liet. Susiv. Argentinoje vardu — Kaibutas ir LB vardu lg. Padvalskis.

● /sks/ Lapkr. 2-3 d. Argentinos liet. skautų dr-vės drauginink̃as v.sl. S. Babronis aplankė Montevideo lietuvių koloniją Urugvajuje. Jis ištyrė skautų vaidintojų gastrolių galimybes, susipažino su ten veikiančiomis organizacijomis ir pramynė pirmuosius takus skautų vienetui įkurti. Drauginink̃ą šioje kelionėje lydėjo sk. vytis Zig. Jaunius, kuris yra sporto klubo "Kovas" pirmininkas.

Viešėjimo metu jiedu turėjo progos prabilti iš Montevideo radijo bangomis į visus Urugvajuje gyvenančius lietuvius, kviesdami į platesnį abiejų kraštų lietuvių bendradarbiavimą ir jėgų telkimą vieningam Tėvynės laisvės žygiui.

● /sks/ Lapkr. 20 d. Lietuvių skautų dr-vė Argentinoje įsijungė talkon padėti žiauriai komunistinių okupantų teriojamai Vengrijai. Renkami rūbai, maistas, medicinos reikmens ir pinigai. Mūsų skautai padeda piniginėje rinkliavoje. Visa Argentinos visuomenė labai jautriai remia šią rinkliavą.

ALp(LKA)3083
1956, Nr.12

VOKIETIJOS RAJONAS

"Lietuva? A, didelė stovykla Palangoje!"

Muenchenas, Vokietija. Graži trečiadienio, rugpiūčio 8 d. pavakarė. Skubu į stotį, kur jau randu didelį būrį vietinių, vokiečių skautų ir skaučių atstovių iš kitų kraštų. Linksmai šnekučiuodamos laukiam atvykstant Pasaulio Skaučių Šefės, Lady Baden-Powel, kuri šiandien 18.13 val. atvyksta į Muenchenę. Gėlių nėra. Puikią įvairiaspalvę puokštę sudaro įvairios skaučių uniformos, malonų gėlių kvapą pilnai atstoja skaidri laukiančių skaučių nuotaika ir giedra šypsena. Traukinys vėluoja, bet mums nenuobodu, nes retai esame tokiame mišriame sąstate. Pagaliau 18.30 val. atšniokščia traukinys ir viename lange pasirodo plačiai besišypsantis, mums visoms gerai pažįstamas veidas — Lady Baden-Powel atvyko.

Apspintame mielą Šefę. Ji sveikinasi su kiekviena vadove, pasiklausdama iš kurio krašto esanti. Mano eilei priėjus, Lady išgirdusi Lietuvos vardą tvirtai paspaudė man ranką ir pasakė: „Lietuva? A, didelė stovykla Palangoje!" ir pasidžiaugė sutikusi ir USA lietuvaitę skautę toje stovykloje buvusią.

Mūsų apsupta Lady Baden-Powell pasveikino išsirikiavusias skautes. Linksmiems šūkavimams ir mojavimams nebuvo galo. Pagaliau skaučių špaleriai pasibaigė. Vokiečių skaučių vyr. vadovė, Gerdi Schmidbauer, nuvežė Šefę į viešbutį, o sutikime dalyvavusios vadovės, Muencheno miesto skaučių vadovės Ursula vykome į valgyklą, kur stalų laukiame Šefės. Ap ir apie porą valandų buvo su mumis.

Ketvirtadienio popietę Lady Baden-Powell praleido vokiečių skaučių namuose, Aidenried a. Ammersee, kur aplink namus pastatytuose palapinėse stovyklauja didelis skaučių būrys.

Tą pačią dieną, 20 val. vakaro, Lady atvyksta vėl į Muenchenę, į Šv. Ludviko parapijos salę, kur įvyksta bendra skaučių sueiga, vokiškai tariant „Bunter Abend". Į sueigą susirinkome visą valandą anksčiau — susipažinimui, susidraugavimui. Prasidėjo autogramų ant diržų ir vėliavėlių rinkimas ir keitimasis ženkliukais. Esame trys lietuvaitės. Dėl uniformos skirtingumo tikrai daugiausia autogramų išdalinome, o mūsų „Rūtelės" papuošė sesių vokietaičių uniformas. Šefei atvykus prasidėjo programa, kuri vyko sklandžiai, linksmai. Dainavome visos bendrai, dažnai imituodamos vokiškas ir angliškas skaučių dainas. Toliau pasirodė atskiri vokiečių skaučių vienetai ir kitų tautybių skautės — viešnios. Mes padainavome dvi lietuviškas dainas. Pabaigoje Pasaulio Skaučių Šefė prabilo į mus pasidžiaugdama galinti matyti tokį didelį skaučių būrį. Ypač ją džiugina, kad vokiečių skaučių tarpe mato ir kitų tautybių skaučių. "Mes apjuosime visą žemės rutulį", pasakė Lady B.-P. Sugiedojus „Ateina naktis" Pasaulio Skaučių Šefė atsistojo prie salės durų ir kiekvienai skautei plačiai šypsodamasi širdingai paspaudė ranką.

Kitą dieną Lady Baden-Powell išvyko į Koelną.

S. Laukaitienė

RAŠINĖLIO KONKURSAS

New Yorko skautų tėvų ir rėmėjų k-tas skelbia visiems N.Y. skautams ir skautėms rašinėlio konkursą.

TEMA — **"Įdomiausias įvykis skautų stovykloje".**

Visi rašiniai turi būti pristatyti s. R. Šilbajoriui, 309 West 109 St., Apt. 1B, New York 27, N.Y., ne vėliau 1957 m. sausio mėn 15 dienos.

Rašinys turi būti bent 4-5 puslapių, ranka rašytų.

Tėvų k-tas skiria pirmąją premiją laimėjusiam skautui ar skautei 25 dol., antrąją — 15 dol., trečiąją — 10 dol. Laimėtojų rašiniai ir autorių nuotraukos bus patalpintos "Skautų Aide".

Rašinys turi būti pasirašytas slapyvarde. Kitame uždarame voke turi būti įrašyta autoriaus slapyvardė, tikroji pavardė ir adresas.

Rašinių vertinimo komisiją sudaro s. R. Šilbajoris, tėvų k-to atstovas dr. Br. Nemickas ir vienas N.Y. Kultūros Tarybos narys.

Konkurse kviečiami dalyvauti visi skautų Tauro tunto ir skaučių Neringos vietininkijos nariai.

92 199290